

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθήναι 25 Σεπτεμβρίου 1937
Ἔτος Β΄. Ἀριθ. φύλλου 59

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτική ἀνασκόπησις

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Στόλοι σὴν Μεσό- νείο!

Τῶς γίνεται ἡ δίωξις τῶν ὑ-
ποδρυχίων.

Μουσικοθεραπεία

Μονόπρακτος ἐξωφρενισμὸς
τοῦ Μπέρναρ Σῶ.

Ἄκόμα τὲν περιμέ- νου.

Διήγημα τοῦ κ. Παντελῆ Χόρν

Ναυάγια στοὺς πάνους
Δραματικὲς περιπέτειες στὸν
Βόρειο Πόλο.

Ἡ πληνὴ τῶν ραδιό

Τοῦ κ. Τιμ. Μωραϊτίνη

Μυτολογία

Τοῦ κ. Σπ. Μελά

Μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο

Ἀλματὰ εἰς τὸ κενὸν ἐξ ὕ-
ψους 11.000 μέτρων!

Κανταδόροι

Εὐθυμογράφημα
τοῦ κ. Δ. Ψαθά.

Μετακομίσεις

Τοῦ κ. Σταμου Μιράνια

Ἡ Πάουλα Βέσσελν στὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ταξίδι τῆς μετὰ ἑνὶ γιῶτ

Στοὺς ἥχους τῆς τζάζ

Τοῦ κ. Μωρίς Ντεκομπρά

Παρισινὰ Σιντριβάνια

Ἀνταπόκρισις τῆς ἀπεσταλ-
μένης μας διίδος Κλ. Σφα-
έλλου.

Οἱ μικροοργανισμοὶ

Ὅντα ἱλιγγιώδους σμικρό-
τητος.
Μελέτη τοῦ κ. Ρ. Κράους

Ἡ ἀμερικανικὴ πάλμ

Ἐνα ἑστῆσον σπὸρ
τοῦ κ. Β. Σακαλῆ

Οἱ χειρουργοὶ τῶν γκάγκστερ.

Πῶς μετατρέφονται οἱ κα-
κοποιοὺς.

Ἡ ἀσημένια ἀλεπού

Ἐνα προσοδοφόρον κυνήγι

Διηγήματα, σατυρικὴ σελίς,
ρεπορτάζ τῆς μόδας, ἀνέκδο-
τα, εὐθυμία, καὶ πλουσία εἰ-
κονογραφίαις.

(Σκίτσα τοῦ κ. Μιχ. Γάλλια)

Αθηναϊκή Ζωή

Σκίτσα της εποχής

Φθινοπωρινή Αθήνα

Νέφη και σκοτούρες

Το καθεστώς της ζέσης μένει ακλόνητον. Ο χειμώνας, αφού έκαμε προ μνημόνιο μίαν αβντιουριστική επίθεση, απεσώθη διά να ετοιμάσει το βαρύ του πυροβολικού και να επανέλθει αργότερα δριμύτερος. Και έτσι έμεινε πάλι κυρίαρχος η ζέση. Κλινόμενος ενώπιον της παντοκρατορίας της κεφαλήν κλυτομένην με φάθος.

Οι δρόμοι και τα κέντρα εγέρσιον παλιν από ιδρωμένα μέτωπα, φυσώτα ρουθούνια και γυναικεία γυμνά. Όλα αυτά δεν συμβαδίζουν απολύτως με το ημερολόγιον, το όποιον δεικνύει τέλη Σεπτεμβρίου. Άλλα όλους τους μετεωρολογικούς νόμους και όλους τους ισχυρισμούς του ημερολογίου τους εμμένουν, ο ανεκδιήγητος άδικος ούρανός με το απεραντο γλαυκό χαμόγελο του των ημερών αυτών. Μάταια ο καστανός της γυνίκας έχει τυλιχθεί στα μάλλινα ηπειρώτικα ρούχα του, γιά να μάς πει ότι... κάνει κρύο και ότι πρέπει ν' αρχίσουμε ν' αγοράζουμε τα ζεστά προϊόντα της φουφούς του. Ο φλεγόμενος ούρανός μας ζητεί "Εδών".

— Σκέπτομαι να παραγγείλω μια... θερμική φορεσιά, έλεγε χθές ένας συμπολίτης μη βλέπων ότι τα παρακρινών σύννεφο εις τόν ούρανόν, που θα μπορούσε να δικαιολογήσει κάπως την ντομι-ραϊζόν ενδυμασία του.

Πολλοί συμπολίται εύρισκονται εις παρομοίον θέσιν. Τα βερνιά των εφθάρσαν και τώρα, με το δεύτερο αυτό καλοκαίρι, χρειάζονται άλλα.

— Στην Αθήνα πρέπει να έχη κανείς τρεις φορεσιές βερνιά και μία χειμερινή, ηκούσθη λέγουν κάποιος άλλος. Διότι κατά τα τρία τέταρτο του χρόνου κάνει ζέση.

Μέσα εις το γενικό καλοκαιρινό ντύσιμο μόνο τα μοντέλα των καστομάτων έβαλαν τα χειμερινά τους. Οι καταστηματαρχαί εκόλλησαν την έπιγραφή "τέλος οαϊζόν" και έκουν βάλει στις βιτρίνες τα χειμερινά είδη. Άποσκοπούν να προλάβουν τους βιαστικούς, οι όποιοι θα θελήσουν να κάμουν από τώρα τις χειμερινές των προμήθειες. Άλλα κανείς δεν καταλαβαίνεται από μία τέτοια βιασύνη. Όλοι ακολουθούμε το μοιρολατρικόν δόγμα "έχει ο θεός" και δεν σκεπτόμεθα, ότι το πανώφιο μόνιμω δεν φοριέται πλέον και ότι το προσωινόν χειμερινόν μας κοστούμι δεν παίρνει άλλο νόημα. "Έχει ο θεός! Άς μη σκεπτόμεθα όλα αυτά τα όκληρα πράγματα τουλάκιον μέχρις ότου διατρέξει την άτμοσφαιρά το πρώτο αίσθητο ψύχος. Έν τώ μεταξύ ο' έμμορσι εύχονται εις τόν Κύριον να βρέξη, να κιονίση το γρηγορώτερο, γιά να πωληθούν οι καπνιγνίζες, τα κασκόλ, τα πουλόβερ και τα άλλα εφόδια κατά του κρύου. Άλλα άς μη βιάζονται, όπως δεν βιάζεται να περάση και το "γαϊδουροκαλοκαίρι" αυτό, το όποιον διά να δικαιώση ίσως το όνομά του περνά με το όκνόν βήμα του δνου και μάς πηχίει κάθε χρόνο το σκόπι.

Η γκρίνια μας όμως κατά της ζέσης είναι εοκάτη αχαριστία. Δεν σκεπτόμεθα, ότι μαζί με τα πρώτα χειμερινά σύννεφα θα συσσωρευθούν εις το κεφάλι μας τα νέφη τούτων φροντίδων. Οι φροντίδες έχουν κυριεύσει από τώρα τους προνοητικούς νοικοκυραίους, παρά την συνεχιζόμενη ζέσην. Κακά τα φέμματα. Ο χειμώνας ενεδρεύει πίσω από την χρυσή πόρτα του φθινοπώρου. Η εποχή αυτή είναι φορτισμένη γιά τον καθέναν μας μ' ένα σωρό σκοτούρες. Ός και αυτή η άμεριμνη παιδική ηλικία έχει τις φροντίδες της. Έλαχίστες ημέρες υπολείπονται μέχρι της έναρξέως των μαθημάτων. Τα μαθητικά βασάνο επαναρχίζουν. Άντιό διακοπή, αντίο αμεριμνησία, αντίο μελιτιά και μακαριότητα. Αρχίζουν τα διαβάσματα, οι και οι βαθμοί, τα μαθηματικά και τα άπαρεμφτα, οι παρατηρήσεις διασκαλών και γονέων. Τι καλά έφευρες κι' αυτά τα γράμματα!...

Οι φροντίδες αυτές των μαθητών είναι συνδυασμένες με παρεμφερείς φροντίδες των γονέων. Οι γονεΐς η κηδεμόνες είναι αναγκασμένοι ν' αγοράσουν τα βιβλία των παιδιών τους. Αι ριζαί της παιδείας είναι πικρά και άκριβα. Μία γεωμετρία έχει 150 δραχμές. Και το κακό είναι ότι δεν μπορούν οι μαθηταί ν' αγοράσουν πάντοτε τα παλιά βιβλία των αναδελφών των. Διότι αλλόθεν...

— Έφέτος, μπαμπά, θ' αγοράσουμε νέα αριθμητική, άλλου συγγραφέως. — Γιατί, παιδάκι μου, δεν κάνουν οι παλιές αριθμητικές; Μήπως οι καινούργιες διδάσκουν άλλου είδους πολλαπλασιασμό; — Αί! Μιλ παρντόν δεν σάς συνεστήθην: Τικης Λόγκα! κι' έδωλε μία καρπελλοδύρα ως να έβριχνε εις το Στάδιον δισκόν.

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια. — Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης. — Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

Ένα κάθε έβδομάδα

Περιπέτειες του Ταρζάν

Σαιξπήρειος τραγωδία

Ο ήλιος έπαίξει κρυφτούλι με κάτι μικροσκοπικά γκρίζα νέφη. Το θρόισμα των φυλλωμάτων του κήπου ώμοιάζε με θλιβερό-μοιρολόι. Έδω κι' εκεί στους χαλκοστρωμένους δρομικούς κίτρινα φύλλα: καρδιές ραγισμένες!

Μέλαγχολία εις την άτμόσφαιρα, αλλά και εις το πρόσωπον του νεαρού γόντος που διέσχισε με περιπάθειαν Εθρινός το πάρκον. "Χειμώνας μύρισε, διεννοείτο, πώς θα τον περάσω όλομόναχος" και άπηγγελε στίχους του Λομαρτινού:

κρύο, κρύο! κайρός γιά δύο!

Έξασφα εις τα κράσπεδα της λίμνης διέκρινε ύπαρξιν αιθερίαν. Παρηκολούθει με ρευματισμόν τους κύκνους, τις κήνες και τα παπιάκια που διέγραφον τάς άσους νερά της διάφορα σχήματα διά να λύσουν, τις ριζες, ποίον τριγωνιμετρικόν πρόβλημα. "Θα την διπλωρώσω, έσκέφθη, και άν ή πετονιά μου πιάση, θα την περάσω κοτόανη" και έπλευριον ήρέμα:

— Όποια τεχνική γοπέτσια! — Τι εννοείτε με αυτό; τον έρώτησε εκείνη.

— Αί! Μιλ παρντόν δεν σάς συνεστήθην: Τικης Λόγκα! κι' έδωλε μία καρπελλοδύρα ως να έβριχνε εις το Στάδιον δισκόν.

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης.

— Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης.

— Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης.

— Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης.

— Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης.

— Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης.

— Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

έκ θεμελίων την σκηνήν μου, στήμνιν εις το μέσον της ζουγκλάς. Άστροπα! πύλακωναν τόν ζοφερό ούρανόν και οι κερανοί έπιπτον ως φουντούκια. Άτο μακράν ήκούοντο τα ούρλιασματά των θηρίων: "Κρά! Κρά! Κρά!..."

Έκείνη εκρεμάτο από τα κείλη του και ό ήρωας τέλειος ν'ώπτης της γυναικείας μωρίας έζήκλουδεν το βιολί του:

— ...Τα ούρλιασματά με έπεισαν ότι ή κρίσιμος στιγμή έφθεσε και βγίκα έξω άσπλος! Έχω αντίγραφα τα κόπια του Ταρζάν και παλαιά με τά χέρια. Εις το πεζοδρόμιον της σκηνής μου εύρισκετο ένας έξηγνιωμένος λέων. Έως ότου ειπεί "κιχ" ήλθαμε στά χέρια. Σάμα προς σάμα. Σπήθος προς σπήθος! Η πάλη διήρκεσε δύο ώρες. Τέλος ό λέων της Βενγλάης χάρις εις τό άεροπλανικόν μου κόλον μες άφισε χρόνους!

— Και δεν έπληγώθηκατο; — Πώς! Να εδών εις τό μέτωπό! και της έδειξε ούλην, σήμα κατατεθέν παλαιού πετροπολέμου!

— "Ηρώά μου! άνεψώνησεν εκείνη και με τό δικήν της. Έδω τό αυτί συνανθώπου τρώς και γίνεσαι ό άνθρωπος της ήμέρας, όχι να φθς ολόκληρον λέοντα! και οι τρυφεροί έρασταί περιέπτεσαν εις ζαχάρωμα...

Έμειναν εκεί π' μακρόν. Όταν όμως έζεκινίσαν να φύγουν, ό φύλαξ έτρεξε από πίσω τους:

— Φίτι! Φίτι! καλόπαιδα! Δύο δραχμές! — Δεν κάνω έλεημοσύνης, χριστιανέ μου!

— Δεν ζήτω, άφεντικό, τέτοιο πράγμα. Τα ειστήρια γιά τις καρέκλες ζήτω!

— Α-υ-ρ-ιο, έτρούλιε, κατάχλωμος έκείνος. Δεν έχω φιλά έπάνω μου! Έχω πεντοχιλιάρη! και ό άνθρωπος του όποιου ή έμφανίσις έκανε τα θηρία της ζουγκλάς να χάνουν τό πασχάλι τους, έτρεμε ήδη πρό του φύλακος, ενός γέρου μάλις Ισταμένου εις τά πόδια του.

— Φέρτο, δουλεγάρακι, να στό χαλάσω! — Α-υ-ρ-ιο!...

Ο φύλαξ όμως δεν ήρσκετο εις τας άναβολάς, έξηγνιώθη παρενθύς και έλάκτισε τούτον βιάσις. Ένα "ημλούμ" ήκούσθη. Κύκλοι άρκετο έσχηματίσθησαν εις την έπιφάνειαν της λίμνης και οι κήνες, οι κύκνοι και τα παπιάκια άρσαν τα τριγωνομετρικά πρόβλημάτα και έκωσαν τό ρυθμός τους εις τα νερά διά να εκκινήσουν τούς συναδέλφους των της ζουγκλάς!

ΓΑΡ.

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης.

— Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης.

— Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης.

— Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης.

— Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης.

— Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

— Χαίρω πολύ! — Ευχαριστώ παρομοίως! — Λοιπόν, τις Βιβία, πρό μικρού ήννόουν ότι το θέμα δεν ήτο φυσικόν, γιάτι έδω ενγνώριμα καλά την φύσι της Κυνηγός άγριων θηρίων στο Κέϊτ Τάσιν της Βραζιλιανής ζουγκλάς...

— Εκείνη έκθαμβος: — Στην ζουγκλά; — Μάλιστα στην ζουγκλά! Άλλα πρώτον να ταισώμε τους κύκνους κι' έπειτα να λέμε! και ανέσυρε από το θηλάκιόν του στίβδονον δροχμήν, την όποιαν μετ' άλιον έτραγανίζαν τα πτηνά της λίμνης.

— Κύριε Τάκι, πάρτε ένα κουλούρι άκόμην! — Τι λέτε, τις; Θέλετε μήπως να στομαχιάσουν οι κύκνοι; και την έρυμούγκισε υπό βασθίκον πέργκολαν. Δύο καθίσματα έπιστρατεύθησαν: και έν' αυτών έζηληθώσαν διά να άλληλοεξετασθούν: — Και τώρα θα μου διηγηθήτε την δραματικώτερη περιπέτειά σας! — Ευχαριστώ! Χμ! Χμ! Χμ!... "Ητο νύξ άσπερόσσα. Φοβερός αιμμόν έσειε

— Βιβία Νίκου! κι' άφισε ένα δροσερό γελάκι ως εδών να την γαργαλίσαν εις τα πόδια.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ

Γραφεία Σταδίου 23

Τυπογραφ. Ρ. Παλαμίδου 2

ΤΗΛΕΦ.) Γραφείων 31909
) Τυπογραφ. 28622

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
25

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Άριθ. φύλλου 53

Τιμή φύλλου Δραχ. 3

Έκδίδεται κατά Σάββατον

ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΣ ΣΤΕΓΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜΟΥ
ΜΠΡΑΝΙΑ

Οικτρός ό άραμπάς — σαράβαλο, που τούς χαλαρούς άρμούς του προσπαθούσαν να συγκρατήσουν με σκονιά, με ούρματα, με λωρίδες τενεκέ, με σκουριασμένα καρφιά — και τό άλογο κάπνισαν. Και, καθώς έκυλιέτο άργά και ράθυμα και οι άρμοί του εκροτάλιζαν την άπειλην της άποσυμψέσεως, η σκόνη, που έπνιγε τόν συνοδικόν δρόμον, ποθάνετο τόσον θλίψη και τόσον οίκτον διά τό κυλιόμενον έρείπιον, ώστε του ήρνεϊτο τόν συνήθη άποθεωτικόν χαιρετισμόν, με τόν όποιον προέπιμπε όλα τα προκοφάρια. Ο καροτσέρης, έμπλουτος, πλατύστηθος, με τά μανίκια του γαλάζου πουκαμισού του άνασκυμένα Ι ας με τούς άγκώνες, έσπανε τό άλογο από τό χαλινόρι και πότε έκανε θρακνή τη φωνή του και θαλασπιδόσε, πότε έπαιρνε τόνον ήρωϊκόν και ζεστόμίζε λόγια ένθαρρυντικά, και πότε του ψιθύριζε παρακλήσεις: = "Έλα, γεια σου, Άλτζέ μου... Έλα... να θγάσουμε κι' αυτόν τόν άνήφορο... Έλα, γεια σου... ντέεεεε!..." Τό άλογο συγκέντρωνε όλη τη δύναμή του κ' έκινείτο άποφασιστικά προς τό έμπρός, αλλά τό κάρο έτραντάζετο, εκροτάλιζε έντονώτερα και βαρύτερα την άπειλην του τέλειωτο κορύσματος κ' έμενε σπή θέσι του. Ο ξεκαρβαλωμένος άραμπάς είχε καθίσει στο σκαπότν ρείθρον των διατεγουμένων δρόμων, και εις τόν ισχυρόν τρανταγμόν, που τόν κατεσάλευε μέχρι τών όμφαλών των τροχών του, τό σφιασμένη άπάνου του παλαιά έπιπλά — δύο σανιδιένα τραπέζια, μερικές καρέκλες ένας

ἀναπνεύσει καὶ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη ἀ-
τὸν βραχνᾶν ἑνὸς νέου πολέμου, π-
τὴν πιέζει τελευταίως. Αἱ μεγάλοι ναυ-
καὶ οὐνᾶμεν θάπεφρουροὺν ἐν συμπτ-
τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου.

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΜΥΤΟΛΟΓΙΑ

Η αντίκρουση πλευρά του μικρού χαροπλάστου έγινε αήνης βίτρινα με μύτες άποκράτικες. Άλλα γιατί μύτες και όχι μάσκες ολόκληρες; Άγνωσ. Δεν οδς έχει συμβή ν' αρχίσουν να προσέχετε μόνο χέρια, μόνο πόδια, μόνο χείλη, μόνο αυτιά και ούτω καθεξής; Είς μίαν στιγμήν από τους άπέναντί μου, τὰ πάντα εξαφανίσθησαν. Δεν έμειναν παρά μύτες. Όποια έκπληξις!... "Ός νά γνωρίζωμν μ' ένα σωρό νέα πρόσωπα.

Έβαλα φωτιά εις την πίνα μου και άρχισα να περιεργάζομαι: "Ολόκληρος ή ζωολογία εικονογραφημένη. Υπήρχε το δρυκολάπτου, το γαμφιόν του γυπαετού, ο πλατυράβων μολυντικός, το ρινοκερικόν ρύγχος με την κάθετον προεξοχήν εις το μέσον (μύτη με κόμβον), ή πεπιεσμένη μύτη του λαγού, της καμήλου με τὰ πλατεία περύνια, ή στενόμακρη και κάθετος του τράγου, ή άθελια και ίκνυλατική του λαγού, μία πινακοθήκη άνεξάντητος, πειθουσα άσσην καμιά βεβαίως φυσιολόγου και καμιά έκτασις ποιητού περί της δημιουργικής άφθονίας της φύσεως, ή όποια ούδέποτε ως γνωστόν, επαναλαμβάνει έαυτήν. Και ως να μη έφθανε το ζωϊκό βασίλειον, υπήρχαν, έπαινασε μερικόν άντικρινών μου, και είδη του φυτικού: Ντομάτες, πατάτες, κόνδυλοι, πιπεριές...

Γνωρίζετε τον περιφημον συλλογισμόν του Πασκάλ δια την μύτη της Κλεοπάτρας, κατά τόν όποιον ή τύχη του κόσμου δά ήτο άλλη, άν τή σκιάμα της ήτο διαφορετικήν. Σκέπτομαι, αυτή την στιγμή, ότι ο συλλογισμός δεν είνε τόσο παιγνιώδης, όσο μπορεί νά φανή εκ πρώτης όψεως. Η έκφρασις του προσώπου μπορεί νά παιζή μεγάλην ρόλον εις τὰ πεπρωμένα των άτόμων, επομένως και των λαών.

Όλοι οι μεγάλοι άπατεώνες, μεγάλοι κατάσκοποι, μεγάλοι άστυνομικοί, τὸ γνωρίζουν κάλλιστα. Όσάκις θέλουν νά

μεταμορφωθούν, βάδουν από ένα στραγαλάκι στο ρουθούνι των. Και αυτό άρκεί γιά νά γίνουν άγνώριστοι. Δεν είνε μόνον τὸ άπλούστερον μέσον, άλλα και τὸ άποτελεσματικώτερον. Τίποτε, πράγματι, δεν ήμπορεί νά μεταβάλλη ριζικώς την έκφρασιν της μορφής, όσον και ή έλαφοτέρα τροποποίησις των ρινικών γραμμών.

Υπάρχει μεγάλη δόσις θλιβεράς κωμικότητας, νά σκέπτεται κανείς, ότι όλοι αυτοί, οι άντικρινοί μας, με μίαν άλλην μύτην, θα ήσαν έντελώς διαφορετικοί άνθρωποι. Είς αυτήν την σαρκώδη προεξοχήν δουλεύουν ως εις τύραννον άδυσώπητον. Αυτή κρατεί δέσμιον τόν τύπον των εις ένα καλοήπι σταθερόν αυτή άποτελεί σκεδόν την στενήν φυλακήν της προσωπικότητας. Έχετε μύτη τέτοια και τέτοια; Τελείωσε! Ειοθε ό δεινά! Και θα γίνετε το πολύ - πολύ ένως υπαλληλικός άσχημος-ούτε τρία χειρότερο. Όρίστε, αυτός κεί πέρα, ό όποιος έχει μίαν μύτην έντελώς νεκράν. Συνέβη νά προσέξτε ποτέ, ότι υπάρχουν πεθαμένες μύτες, όπως υπάρχουν και γεμάτες ζωήν άείκιντες, ως των λευκών πον-

τικών, που τραβούν τὰ δίστικα της τύχης, εις την όδόν "Αθηνάς; Τὰ μάτια του, τὰ χείλη του, ή θέλησις του, τὰ πάντα του, είνε ζωντανάτατα. Έν τούτοις είνε υποχρεωμένος νά περιφέρη αυτό τὸ νεκρόν άκρωτήριο και νά διδῃ παντού την έντύπωσιν μακαρίτου. Πού την βρήκε αυτή τή μύτη; Βεβαίως δεν την έκαμε μόνος του. Κάποιος άθλιος πρόσπαπος του την έφύττει, καθ' όλους τούς νόμους και κανόνες της κληρονομικότητας. Και τώρα; Τί νά κάμη, οδς παρακαλώ, αυτός ο άνθρωπος; Μήπως ήμπορεί κηδεύσῃ την μύτην του; Είνε καταδικασμένος νά υποστη όλας τὰς συνεπειάς παιδιών όμπλακμάτων, ως οι ήρωες των άρχαίων τραγωδιών. Φοβερόν.

Και μήπως μάς χρησιμεύει, τουλάχιστον, αυτή ή προδοσις; Είς τὸ δωδεκάθεον του Όλύμπου, όπερ έξη, ως γνωστόν, όφραινόμενον τζιτράκια, πιθανόν νά ήτο άπαράσιτος. Έπίσης εις τόν Ζελά, όστις τὸ ήμισον σκεδόν των μυθιστορημάτων του τὸ έχει γράψει με τή μύτη του.

Διά τόν Βάννερ, τούτον των όσφριντικών συμφωνιών, ό όποιος ένωρχήστρω-

νεν, εις τὰ έργα του, την ατελεύτητον ποικιλίαν των άρωμάτων και όσμῶν, ή μύτη του βεβαίως ήτο κάτι σημαντικόν. Αυτός, έκτός του έγκεφάλου του, θα είχε άσφαλώς και τόν ρινεγκεφάλον των κατωτέρων μαστοφόρων. Άλλ' όλοι οι άλλοι θνητοί;

Προχθές εις τὸ αίχροδικεϊόν, ό πρόεδρος ρωτούσε κατέρυθος τόν μάρτυρα:

- Μωρέ μύριζε ή δεν έμύριζε, τέλος πάντων, αυτό τὸ ψητό;
- Χμ...
- Τί χμοῦ και ξεχμοῦ είν' αυτά; Δεν μοῦ λές, κομπίζεις;
- Καμπίζω.
- Τότε καλά, πήγαίνε! Δεν έχεις μύτη!

XXX

Άλλ' είνε μόνον τὸ κάπνισμα πού μάς έχει καταστρέψει την όσφρην; Έν γένει την έχει διαφείρει ή πολιτισμός. Οι άγριοι, οι όποιοι είνε πλησιέστεροι πρὸς τόν παλαιόν μας βίον, κατά τόν όποιον ή όσφρην ήτο μέγα βοηθητικόν της όράσεως (ό άνθρωπος όσφραίνεται τάν έκθρόν-ένα θηρίον αήνης-πριν άκόμη τόν ιδί) διατηρούν άκριαν αυτήν την αίσθησιν. Είνε γνωστόν τὸ άφελές έπίγραμμα του Πολυνήσιώτου έκείνου, ό όποιος, μεταφερθείς εις την Εύρώπην, έξεφράσθη, διά τὸ ώραϊον φύλον, ως έξης:

-Πφ, γυναίκες! Δέ μυρίζουν διόλου!...
-Διά πολλάς πρωτονόνους φυλάς τίποτε δεν είνε άσμερον. Ούτε αυτό τὸ γυαλί. Διά τόν σύγχρονον άνθρωπον της Εύρώπης μόλις μυρίζει τὸ φαί, τὸ άνθος, τὸ βαρύ άρωμα. Ένενίντα τοίς έκατό, οι πολιτισμένοι κύριοι της Εύρώπης, εάν έστερουντο την όσφρην δεν θα έκαναν και μεγάλα πράγματα. Άλλ' ένφ δεν έχομεν τοιαύτην, έχομεν μολαταῦτα μύτην, ή όποια δεν χρησιμεύει πλέον παρά διά νά συναχώνεται.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Τρισάλλια μου, ώ τρισάλλια
στο σκολειό της άγκαλιάς σου
μ' όλα τὰ φίλιά!

Περδικοστήθη Τσιγγάνω,
ώ μαγεύτρα, πού μιλείς
τά μεσάνυχτα πρὸς ιαστρα
γλώσσα "προσταγής!

Στά μεστά, στά νικηφέρα
στήθια σου ήρώα μονα',
της γυναίκας την άπάτη
και της σάρκας τή σιλασδιά,

κι' άχαμνή, πλανεύτρα άγάπη,
κι' έν' άρρωσθημένο φῶς,
και τὸ λίγωμα πού λιώνει
τὸ "ορμι του καθενός.

Μέσα μου κι' άν νά σαλεύη
άκουα κάτι σά φτερό,
με τ' άντρίκεια σου τα χέρια
σύστημες κι'ι τὸ φτερό.

Ό πού άγνάντια και μακριά μου
τά μεσάνυχτα μιλεις
πρὸς τ' άστέρια, πρὸς τὰ πάντα
γλώσσα προσταγής.

Κι' όντας μέσ' στην άγκαλιά σου
σφιχτοκλείεις με έρωτική,
ώ γυναίκα σου "αν υλες,
ψεύτρα, σκλάβά! Ποία εισ' εσύ;

..Είπα, κι' άκουσε και γέννεις..

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

και τῇ θάλασσα νά ρίχνη
τὸ γυαλί, και νά γυρνῇ
μέσ' στην άδυσσο όι' είνε
με τιν άδυσσο γενά.

Μάθε με όλα νά διαβάζω
τά υπερκόσμια μυστικά
στο σκολειό της άγκαλιάς σου
μέσα στα φίλιά.

Δέ γνωρίζω από θρησ.,εις
μήτε σκύδω σε θεούς,
γνωριμιά μου εσύ και πίστη!

Πήρα άράδα τούς "οούς,
γύμνωσα τὸ εικονοτάσι
θέθηλα και τὸ θωμό,
λείψαν άνια, τίμια έξλα,
κάθε "ρόσφορο ιερό,

δισκοπότηρα, λαμπάδες,
όλα τ' άγια της καυδιάς,
όλα τ' άργιξα σαν ωθια,
γιά νά τὰ πατάξ!

Περδικοστήθη Τσιγγανω,
ώ μαγεύτρα, πού μιλείς
τά μεσάνυχτα πρὸς ταστρα
γλώσσα "προσταγής,

πού μιλώντας γιγαντεύεις
και τούς κόσμους ξεπερνάς
και τ' άστέρια σου φορούνε
μιά κρόνια ζωτικιά!

Σφίξε γύρω μου τή ζώνη
των άντρίκειων σου χερών
είμαι ό μάγος της άγάπης,
μάγισσα των άστεριών.

Μάθε με πὸς νά κατέχω
τά γραφτά θνητών κι' έθνῶν,
πὸς τ' άπόκρυφα των κύλων
και των ούρανῶν.

Πὸς νά φέρνω άναστημένους
σε καθρέφτες μαγικούς
τις πεντάμορφες του κόσμου
κι' όλους τούς καιρούς!

Πὸς υπάκουους τούς δαιμόνους,
τούς λαούς των ζωτικών
στούς χρυσούς νά ξένω γύρους
των δοχτυλιδιών!

Πὸς με θούλα σολομώντεια
νά σφραγίζω και νά κλειῶ
τά μεγάλα τὰ τελώνια
σε γυαλί στενέ!

Αμερικανοί Έκατομμυριοῦχοι ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΛΕΟΝ

ΤΟΥΣ ΕΦΑΓΕ ΚΑΙ ΑΥΤΟΥΣ Η ΚΡΙΣΙΣ.

Ο πρόσφατος θάνατος δύο ανθρώπων πού έθεωρούντο ως οι πλουσιώτεροι του κόσμου, δηλαδή του γηραιού Ροκφέλλερ και του Μελλόν, κανείς εκ των όποιων δεν άφησε την ταρατσιν περιουσίαν πού εφαντάζετο όλος ο κόσμος, έλυσε εν μέρει τὸ μυστήριον των άμερικανικών

Ο περίφημος τραπεζίτης Ιερσον Μοργκαν, πού θεωρείται από τόν πολλόν κόσμον ένας από τούς πλουσιωτέρους άνθρώπους του κόσμου.

«Ισού έχει ο τάδε;» εις την Άμερικην μετατρέπεται εις: «Πόσον άρίζει ο τάδε;». Ο πλούτος λοιπόν εις την Άμερικην αντιπροσωπεύεται από την πίστιωσιν, την όποιαν έχει ένα άτομον, από τὸ πὸςον δηλαδή πού είνε εις θέσιν νά συγκεντρώσῃ εις μίαν κατάλληλον στιγμήν.

Τὸ ρευστόν χρήμα, ό εναποθηκευμένος χρυσός, οι μετοχαί και όμολογίαί πού μένουν κλεισμένοι εις τὰ χρηματοκιώτια, καθώς και τὰ πολύτιμα κοσμήματα, δεν άποτελοῦν ποτέ τὸν άμερικανικόν πλούτον. Άκόμη και τὰ σήπια των πλουσιών δεν είνε λαμπρά και πολυτελέστατα, μερικοί δέ, όπως ο υίός του μακαρίτου Ροκφέλλερ, κατοικοῦν με ένοίκιον.

Όλοι οι Άμερικανοί έκατομμυριοῦχοι του παρελθόντος αιώνος πού έκτισαν τὰ μαρμάρια μέγαρα της πέμπτης λεωφόρου, ή τὰς πολυτελεστάτας επαύλεις του Νιούπορτ εις τὸ Ρόντ Άϊλαντ, άντελήφθησαν άμέσως τὸ φάσμα των και σήμερον, κατά τὸ πλείστον, τὰ μαρμάρια σήπια μετεβλήθησαν εις λέσκας ή ένοικιάζονται κατά διαμερίσματα, αι δέ επαύλεις του Νιούπορτ περιήλθον εις δεύτερα και τρίτα χέρια.

Αί μεγάλοι άτομικοί περιουσίαί έχουν περιέλθει εις τὰς διαφόρους εταιρείας. Ο λεγόμενος "βασιλεὺς" του πετρελαίου, του χάλυθος, του χαλκού, του άνθρακος, του μολύβδου, του βάμβακος, των σαρδελλών και του βακαλιάρου, θα έχη με την οικογένειάν του τὰς περισσότερας μετοχάς μιάς εταιρείας και θα εισπράττῃ τὰ περισσότερα ποσοστά, άλλα ό πλούτος αυτός είνε ρευστός, ελαστικός, ήμπορεί νά εξατμισθῇ από μιάς ήμέρας εις την άλλην. Περιουσία λοιπόν από πραγματικά χρήματα, όπως τὰς έννοούμεν ήμείς εδώ, δεν υπάρχουν εις την Άμερικην.

Άκόμη και άλλοι, πού θεωρούνται πλούσιοι, δεν είνε, όπως έκείνοι του κινηματογράφου, λόγου χάριν. Οι μυθώδεις μισθοί εξαμερίζονται αὐτοστιγμει, διά πολλούς και διαφόρους λόγους, άρκετά μισθωτοί του κινηματογράφου πραγματικά ευποροί. Άλλοι όμως πού θεωρούνται βαθύπλουτοι δεν έχουν μεγάλα πράγματα. Η Τζιν Χάρλοου, πού έκέρδιζεν έκατομμύρια, παρ' όλην την οικονομίαν της, δεν άφησε παρά ένα και μόνον έκατομμύριον.

Άκόμη και αυτήν πού ονομάζομεν ήμεις νομισματική κυκλοφορίαν, εις την Άμερικην, εν αναλογία, είνε μικρότερα από κάθε άλλο κράτος του κόσμου. Οι Άμερικανοί, προκειμένου περί χρημάτων μεταχειρίζονται μόνον μερικά ψιλά, δια δέ τὰς άλλας δοσοληψίας των, άκόμη

Η "πλουσιώτερα νύφη του κόσμου" είνε, ή υποτίθεται ότι είνε ή μόλις 14ετής Βέρα Βάντερμπιλτ, την όποιαν επί έτη διεξέδουκν διά τόν άμερικανικόν διακοσμήριον οι διαζευγμένοι γονείς της.

και τὰς καθημερινάς ανάγκες, χρησιμοποιούν τσέκ.

Είς την Εύρώπην έχομεν έκατομμυριοῦχους πού δεν εκποιοποιήσαν ποτέ τραπεζικάς έπιτάγας. Είς την Άμερικην όμως άκόμη και οι φοιτηταί έχουν τὸ βιβλίον των τσέκ, με τὰ όποια πληρώνουν όλους τούς προμηθευτάς των. Έννοείται ότι τὰ τσέκ αυτά αντιπροσωπεύουν μίαν κατάθεσιν τραπεζής, άλλα και ή όλη κυκλοφορία γίνεται κατά τόν ίδιον τρόπον.

Τὰ δύο πλουσιώτερα παιδιά της Άμερικῆς είνε ή μικρή Γκολορία Βάντερμπιλτ, την όποιαν διεκδικούν ή μητέρα της και ή θεία, και ό μικρός Χριστόφορος Χόλμαν. Κάθε ένα από τὰ παιδιά αυτά "αρίζει" έναν ακαθόριστον αριθμόν έκατομμυρίων, άλλα ή πρώτη είνε όργανή πατρός και ο άλλος όργανός μητρός. Η τύχη, ως αντάλλαγμα έκείνων πού τούς έδωσε, τούς άφείρεσε κάτι πολυτιμότερον: τούς γονείς.

Οι Άμερικανοί έκατομμυριοῦχοι είνε και από άλλης άπόψεως άνοητοί. Όχι μόνον επειδή δεν έχουν τόσα χρήματα, όσα φαντάζεται ο κόσμος, άλλα και επειδή αυτά πού έχουν πράγματι εις την κατοχήν των δεν ευρίσκονται εις την Άμερικην, άλλα εις τὸ εξωτερικόν, διά πολλούς και διαφόρους λόγους. Μεταξύ αυτών είνε και οι "Αστρο, οιτινες έχουν τὸ μεγαλύτερον μέρος της περιουσίας των εις την Εύρώπην.

Ες όλων λοιπόν αυτών προκρίπτει ή μερικοί Άμερικανοί έχουν από καιρού διαθεύσει μίαν παλαιάν παροίσην πού λέγει ότι οι Εύρωπαίοι "κατακαλύπτουν την Άμερικην" όταν κάνουν μεγάλων περιουσιών. Σήμερον, τούναντίον, πολλοί Άμερικανοί προσπαθούν (ν' ανακαλύψουν την Εύρώπην), νά γίνουν δηλαδή τόσον πλούσιοι όσον οι Εύρωπαίοι.

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣ ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Τὰ Λονδρέζικα φύλλα, όμιλουν με πολλόν ένδοξισμόν διά μίαν ώραϊαν συμπόσιον πούσάν μας, ή ό,οια κατάρθεσε νά αναδείξῃ άσπρη τὸ άγγλικόν κινηματογράφον με τὸ ψευδώνυμον "Ναία Γκρέταιν". Τὸ άληθινόν όνομα της "Ελληνίδος" στήν Κρανάν Ζαβογιάννη της γνωστής Περιοικῆς οικογενείας. Η δια Ζαβογιάννη πολύ γνωστή εις τούς άθηνάικους κοσμικούς κύκλους βεβαίως προέβη εις τὸ Λονδρινόν διά νά επιδοθῇ εις την τέχνην τῆς οθοῆς. Η Εταιρεία "Βικτωριανόν" μετά της όποιας συνεδλήθη, της ένεπιστήθην τὸν ρόλον της πρωταγωνιστοίας εις την ταινίαν "Η έπιστροφή του Δρος όαγ.", όπου, καθώς λέγεται ή Ναία Γκρέταιν παίζει με μοναδικήν επιτυχίαν.

Αέ θνη σήμερα το «Έργον» με καλοσυναιτωμένους τις σελίδες του. Άς σημειωστούμε με τη πιο ζωηρά του χρώματα. Και άς τυπωθῇ, όχι με τυπογραφικό μελάνι, αλλά με... λικέρ. Διότι σήμερα ε-ορτάζει την επέτειον των γενεθλίων του...

Επιτρέψατέ μας να πανηγυρίσουμε δημοσία το γεγονός. Άφιστε μας σήμερα ν' ασχοληθούμε λίγο με την χαρά μας και με τον εαυτό μας. Θα είναι η πρώτη φορά. Γράφουμε για πᾶν ὅ,τι περιέχεται στο σύμπαν, ἔμφυχο ἢ ἀψυχο. Καί μονάχα γιά τούς εαυτούς μας δέν γράφουμε. Αὐτή εἶνε ἡ μοίρα τῶν συντακτῶν καί ἐκδοτῶν τοῦ Τύπου, ὅπως τοῦ ἐπιτόχατος μοίρα εἶνε νά μὴ γεύεται καλή μερίδα φ-οιού καί τοῦ ξενόδοχου νά μὴ ἀπολαμβάνη ψαύκων ὕπνων.

Αλλά νά πῶ ἤθεε μιᾷ ἑκτακτῇ περιστάσει: Τό «Έργον» συμπληρώνει ἕνα ἔτος κυκλοφορίας. Νά μὴ πανηγυ-ρίσουμε κομμάτι; Δέν ἀννοεῖ βέβαια κανεὶς ὅτι ἡ περ-αυτολογία προκαλεῖ ἀντιπάθειαν. Ἄλλ' ὅταν καί ὁ πιο φου-καρῶς ἔλθῃ στοῦ κέφι, ὅταν μεθύσῃ ἑλαφρῶς, ἀρχίζει νά μιλά γιά τόν εαυτόν του καί ν' αὐτοεπαίνῃται δημοσία: «Εγὼ λοιπόν, πού λές... Ρέ με ζέρεις καλά ἐμένα!» Ἐγώ, μιλά καί κανένας δέν τόν παρεξηγεῖ. Τῆς ἴδιας συγγνώμης ἐλπίζουμε καί θά τὴν ἔχουμε κι' ἐμεῖς σήμερα, πού γιά πρώτη φορά—καί γιά τελευταία—θα περιαυτολογήσουμε. Διότι μᾶς ἔ-φερε στοῦ κέφι τὸ ἀνόθευτο κρασί μιᾶς ἀνήτης χαρᾶς.

Ἡ χαρά μας εἶνε ἀπόλυτης δικαιολογημένη. Καί γι' αὐτὸ τὴν ἐκδηλώνουμε ὅσω καί μὲ κάπως κομποσποικόν ὕψος. Δέν θά ἐκάναμε τὸ ἴδιο, ἀν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἐπετείου κανενὸς συνθημένου ἐντύπου. Διότι καί οὗ ἐφημερίδες ἐδουλεύσαμε, οἱ ὁποῖες συνεπλήρωσαν ἐπετείου, ἀλλὰ δέν ἐκεκέρθησαν νά πανηγυρίσουμε. Ἐνῷ γιά τὸ «Έργον» ἀλλάζουν τὰ πράγ-ματα, Κανεῖς, νομίζουμε, δέν θά μᾶς ἀρνηθῇ τὸ δικαίωμα, νά εἰμεθα ἰσπατέρως υπερήφανοι γιά τὸν περιοδικὸν αὐτό. Διότι ἀπετέλεσε μέσα στὸν ἑλληνικὸν Τύπον μιᾶν ὠραίαν καινο-τομίαν. Αὐτὸ φυσικά μπόρει νὰ τὸ πῇ νὰ λογαριασμοῦ πού ὁ καθένας. Οἱ δημοσιογράφοι ἔχουμε πολὺ εὐκόλως τὰ μεγάλα καί παλαιὰ λόγια. Καί ὁ καθένας, πού βγάξῃ ἕνα τυπωμένο φύλλο, καυχᾶται ὅτι «ἔμεινε νέος ὁδός». Ναι, ἀλλὰ ἡ πρω-τοτυπία τοῦ «Έργου» δέν εἶνε ἄλλη δική μας καυχασιολογία. Εἶνε μία ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια. Τὸ ὅτι τὸ περιοδικὸν αὐτὸ ἐδημιούργησε μιᾶν νέαν μορφήν ἐντύπου ἐν Ἑλλάδι, δέν τὸ λέμε ἐμεῖς. Τὸ ἀνομολογοῦν καί τὸ βεβαιοῦν τὰ γεγονότα.

Ἄς ἀναμνησθοῦμε αὐτὰν τὰν γεγονότα ἀπ' ἀρχῆς. Πέ-ρσι αὖν τῶρα ὁ καθημερινὸς Τύπος, ὅπως δὴ θυμάσθε, ἐπέ-ρασε ἕνα ἀπὸ τὰ τρικυμωδέστερα ἀκρωτήρια τῆς σταδιοδρο-μίας του. Πολλὰς ἐφημερίδες ὑπέρα ἀπὸ κλονισμὸν μερικῶν ἡμερῶν ἐξέλειπαν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς δημοσιότητος. Πα-ρῶτιμην κι' ἐμεῖς μάρτυρες τῆς ὑποστάσεως τῶν ἰστίων τῆς ἐφημερίδας μας. Καί τῶρα τί θά κόμισαι; Καί ἐπιγυρίζου-με στὰ γραφεῖα, σὰν σὲ μωμηνία γύρω ἀπὸ τὴν κατεστραμμένην φάλλα τῶν. Μίαν ἀπὸ ἐκείνας τῆς ἡμέρας τῆς ἀριστίας ἐξε-πύπασαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς διεκδύσεως ἡ πληροφορία:

— θὰ βγάλουμε περιοδικό.

Ὁ διεκδύτης τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδουλεύ-αμε, ἀνυπνιόσσε ἐπὶ τῶν δημοσιογραφικῶν μας τυκῶν. Ἐ-πρεπε νὰ τὸ περιμένουμε ὅτι μετὰ τὴν ἀκοήν τῆς ἐκδό-σεως τῆς ἐφημερίδας του, δέν θά ἔμεινε ἄργος. Τὴν ὑπόστα-οἱ του ὡς ἐπιχειρηματίου τὴν δυνεῖ διαρκῶς τὸ μὲν τῆς ἀνι-συχίας. Ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ περιστρέφει ἀκούραστα τὸν περιοδικόν του, γιά νὰ μὴ τοῦ ζε-φύγῃ εὐκαιρία ἐκδόσεως ἐντύπου, γιά νὰ μὴ χεῖ τὴν δικαί-ων μόνον τὸν ἀναγνωστικὸν ἐπιθυμῶν τοῦ κοινοῦ. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ διένυσαν ὅτι ὁ κόσμος ἐξήττασε ἕνα περιοδικόν. Καί μὲ τὴν νευρώδη ἐνεργητικότητά, πού τὸν διακρίνει, ἔθε-σε εἰς ἐφαρμογὴν τὴν ἀπόφασίν του. Εὐρήκε τὸν τίτλον τοῦ περιοδικοῦ, ἐτοίμασε τῆς ρεκλάμης καί μᾶς ἐκάλεσε εἰς συ-νεργασίαν. Ἐμεῖς κατελήθημεν ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἀναφορῶν αὐτῶν ἀνθρώπων. «Θα πῶς, ἀρά γε!» Ἄρ-χισαμε τῆς ἀντιρρήσεις ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμη τὸν τίτλον:

— Ἐργον! Μά, ἀδελφέ, αὐτὸ μοιάζει μὲ τίτλον ἐφημερίδος τοῦ σωματείου ἐργοδότην...

Ἄν ὑπερῶχον ὅμως οἱ ἀντιρροπίαί με τῆς στερῆς τοιρι-μνίας τὸν εἰς τὴν ζωὴν, δέν θά καθυρῶντο ποτὲ τίποτε. Εὐτυχῶς ὅτι ὁ διεκδύτης τοῦ περιοδικοῦ δέν τείνει καί τὸσον εὐόκον οὗς εἰς ἀμφιβόλου ἀζίας συμβουλές. Καί ἐπρωκώρη-σε πρὸς τὴν ἐκδοσὶν τοῦ περιοδικοῦ μὲ τὸν τίτλον, πού τὸ δημοσιογραφικὸν τοῦ ζωδίου τοῦ ἐνέπνευσε. Τὸν ἀκολουθεῖ-σας—ἀς κάνωμε κι' ἀλλοῖς. Τουλᾶχιστον, σκεφθήκαμε, ἂς φιλοτιμηθῶμε νὰ συμμορφωθῶμε μὲ τὸ νόημα τοῦ τίτλου.

Ἐρρον σημαίνει ἐργασία, δουλειά. Ἄς ἐργασθῶμε μὲ τὴν

“Ὅσα σβύνουν

Τὰ κρίνα συλλογίζομαι, χλωμά καὶ μαρμαρένα
στὰ δάκρυα ραντισμένα
ποντικῆς αὐγῆς,
τὰ ρόδα πού ἔχουσιν τ' ἀγνόν, ἀνθινὸν αἶμα ἀγάλη,
σ' ἀθάνητο κανάλι,
στὴν ἀγκαλιά τῆς γῆς.

Γὰ φύλλα καὶ τὰ σύννεφα, πού φεύγουν καὶ πεθαίνουν
τὰ δέντρα νὰ ὑπαικνύν
τὴ μοῖρα τους πικρά,
ὅ,τι θά μείνῃ ἀκίνητο καὶ καθεστὶ πού πέφτει,
στῆς λίμνης τὸν καθρέφτη
τὰ νούφερα νεκρά.

Κι' ἀκόμα συλλογίζομαι, μὲ μιὰ θλιμμένην ἔννοιαν,
τὰ χέρια τὰ κερνία
—ὦ! σπαρκαμένη κρυφῶς!—
κι' ἐσᾶς, ματάκια, πού ἴσχυα, κάτω ἀπ' τὰ βλέφαρά
(σας),
στὰ σκοτεινὰ νερά σας,
βασίλευε τὸ φῶς...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Σὺναι κρούεται ἀπὸ τοῦ ἐντύπου

καρδιά μας. Ἐπεταιζόμε τὰ σκακκία καί ἀνασκουμπηθήκαμε, γιά νὰ βγάλουμε τὸ περιοδικό. Ἄλλὰ τί εἶδους περιοδικό θά ἐθαζάμε;

Ὁς ἡ πιὸ ἐπιτυχημένη ἀπάντησις εἰς τὸ δύσκολον αὐτὸ ἐρώτημα ἐπαρουσιάσθη ὁ κατάλληλος ἀνθρώπος ἦ, κυριολε-κτικώτερα, ὁ κατάλληλος ἀρχισυντάκτης: Ὁ κ. Μ. Σαφάριος. Νέος δημοσιογράφος, γλωσσιομαθῆς, διαδασμένος, εἶνε ὁ φο-ρεὺς «κενῶν δαιμονίων» εἰς τὴν ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν. Στέκει ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς προσπάθειας, νὰ κτυπήθῃ ἡ πατρο-παράδοτὸν ρουτίνα τῶν ἀθηναϊκῶν ἐντύπων. Ἄς λείψουν πιά ἐκεῖνοι οἱ καντροεῖς τίτλοι: «Ἡ θέσαινὴ τελετὴ τοῦ Πανε-πιστημίου». Τὸ χθεσινὸν ἀγρίον δράμα τιμῆς. Τί εἶπε ὁ δρ-αστής; Κάτω αὐτὴ ἡ στερεοτυπία. Χρειάζεται αὐτὸ ἐντύπια μᾶς καί καινοῦργιο, κατὶ ζωντανό, κατὶ γοητευτικὰ συναρπαστικό. Ἄλλα σῶμα καὶ κατὶ πολιτισμένο. Τὴν φινέττα καί τὴν χά-ριν, πού συναντᾷ κανεὶς στὰ γαλλικά φύλλα, συντονισμένην μὲ τὴν σπαρταριστὴν συναρπαστικότητά τῆς ἀμερικανικῆς δι-μοσιογραφίας—νὰ τὴν ἀντιρεθῇ νὰ εἰσάγῃ εἰς τὸ ἀρτισ-οκλινωμένο ἑλληνικὸν ἐντύπον ὁ κ. Σαφάριος. Τῆς ἀρχῆς του αὐτῆς ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τῆς ἐφαρμόσῃ στοῦ «Έρ-γου». Καί ἔτσι ὁ διεκδύτης τῆς ἐπιχειρήσεως βρῆκε στὸ πρό-σωπὸν τοῦ τῶν καλύτερον συνεργάτην. Δέν ἐλείψεν ἐπίσης καί ἡ ἀφελιμότης τοῦ κριτικῶν πνεύματος τοῦ σεαδστοῦ συνα-δέλφου κ. Παπαλουκά. Ἐκανε οὕτως κρῆν Ἄρειου Πάγου τῶν ἐμπνεύσεων καί σκεδίων. Ἦλεγε, ἐνέκρινε, κατέκρινε, συ-νεδούλευε. Ἐρρίπτοντο πολλὰς φορὲς κατὰ τῆς ἀρχικῆς συν-εργασίας καί μερικῆς ἰδέας παράφορες καί ἐπικίνδυνες. Ὁ κ. Παπαλουκάς τῆς ἐστίατευε μὲ τῆς ρομαίαις τῆς λάμψεως τοῦ πνεύματος τοῦ καί τῶν γυαλίων του. Καί κατέκρινε. Καί οἱ ἴδιοι οἱ ἐμπνευστοὶ τῶν τοιοῦτων ἰδεῶν τῆς ἐγκατέλειπον τότε. Τὸ ὁρῶν ἐθριμάδευσεν.

Μ' αὐτὰ τὰ ἐφόδια ἐξεκίνησας γιά νὰ βγάλουμε ἕνα πε-ριοδικό πρωτότυπον καί εἰς μορφήν καί εἰς ὕλην. Δέν ὑπῆρχε παράδοσις, γιά ν' ἀκολουθήσουμε. Ἐπρεπε νὰ τὰ φτιάξουμε ὅλα ἀπ' ἀρχῆς, μόνοι μας. Ἡ ἀμφιβολία ἐξακολουθεῖς νὰ μᾶς συνέχευε: «Θὰ ἐπιτύχωμε ἀρά γε!»; Νεφελοδύστης διεγύρα-σε τὸ ὁρίζων μπροστὰ μας. Αὐτὴν τὴν ψυχικὴν μᾶς κατάρτα-σιν ἀπεδύσε ἐναργέστατα ἡ εἰκὼν τοῦ πρώτου τεύχους. Ἐ-δάλαμε... σύννεφα εἰς τὸ ἐξώφυλλον.

Ἄλλὰ τὸ σύννεφο ἔκεινα ἔφεραν... βροχὴν διδράχμων εἰς τὸ τομεῖον τῆς ἐπιχειρήσεως. Σ' ἐπιτυχία ἴταν ἐκεῖνη; Ἰ Κα-νεῖς μᾶς δέν τὴν ἐπείρμενε. Σ' ὅλων τῶν συμπολιτῶν τὰ χέ-ρια ἐπτερογίζαν καναρινία—τὸ κίτρινον ἐξώφυλλον τοῦ «Έρ-γου». Ὁ κυκλοφοριακὸς θρίαμβος τοῦ περιοδικοῦ ἔδωσε εἰς τὴν ὁρεξίν μᾶς νέα ὄψα. Ἐδάμα ὅλην μᾶς τὴν ψυχὴν γιά νὰ προσφέρουμε κατὶ καινοῦργιο καί ὠραῖο εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἀναγνωστικὸν κοινόν. Καί νομίζομεν ὅτι τὸ κατορθώσαμε. Μὲ τὸ «Έργον» ἐδώσαμε εἰς τὸν μέχρη τότε ἀποτελεσματικὸν καί μοισιμοποιημένον περιοδικὸν τύπον τὴν ζωὴν καί τὸ νέον αἶμα τῆς δημοσιογραφίας. Ἐδημιούργησαμε ἕνα νέον ἐν-τύπον, εἶδος ὠραῖον ἐμφαροδίτου, πού συνδυάζει τὴν χάριν τῆς φιλολογίας καί τὴν ζωντανία τῆς δημοσιογραφίας.

Τί κάποιος τὴν προσέθεσε! Ἄλλὰ καί τί ἐπι-τυχίες! Καθὰς φυλλομετροῦμε τὸν τόμον τοῦ ἔ-τους, πού διπνύσαμε, ἐπεκρίμαστε μπροστὰ σὲ ἀ-ληθινὰ ὠραῖας δημιουργίας, μπροστὰ σὲ πραγματικὰς ἐκδοτικὰς ἀθλούς. Ἐπιτρέ-ψατέ μᾶς νὰ καυχῶμε, ὅτι συντάξαμε σελίδες, πού σπαρταροῦν ἀπὸ ζωὴν, σελί-δες πού κλαῖνε, σελίδες πού γελοῦν, σελί-δες πού τῆς καταυγάζει ὁ χαρῶνς ἥλιος τῆς ἀνοίξεως, ἄλλες πού τῆς πυρῶνουν οἱ φλόγες τοῦ χειμωνιατικοῦ τζακιού, σελίδες, ἐπάνω στῆς ὁποῖες πλανᾶται ὁ ἥχος τῶν κα-δῶν τῶν Πάσχα ἢ ἀρμενίζων θλιβερά τοῦ φθινοπώρου τὰ φύλλα... Ἀπὸ ἄλλες σελίδες κύνεται πλοῦσιον τὸ νόμα τῆς ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως, σὲ ἄλλες καθρεφτι-ζεται ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ τό-που μὲ τὴν συνεργασίαν τῶν διαπρεπεστέρων λογοτεχνῶν μᾶς.

Ἐχει λεχθῇ ὅτι ἡ ἐφημερίδα εἶνε ἡ διδωλθική του Ριμμοῦ, ὁ ὁποῖος δέν διαδίδει τίποτα ἄ-λο. Ἡ ἐφημερίδα εἶνε τὸ μυθι-στόρημά του, τὸ ἐπιστημονικόν του δοκιμίων, τὸ ἄπαντον αε-δὸν τῆς πνευματικῆς τῶν ἀσχο-λίας. Ἄν ἔχῃ ἔτσι τὸ πράγμα, τότε τὸν πολυπόνητον αὐ-τὸν ρόλον τῆς ἐφημερίδος τὸν ὑπεκατέστησε ἥδη κατὰ πολὺ πληρ-εστερον τρόπον ὁ τύπος τοῦ περιοδικοῦ, πού ἐλάνασσε τὸ «Έργον». Καί φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ μυθικόν τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ. Ἀντεπεκρίθη εἰς μίαν πνευματικὴν ἀνά-γκην τοῦ κοινοῦ τὸ «Έργον». Καί ἀναδεικνύει ἀντάξιον τοῦ προορισμοῦ του. Ἐδημιούργησε ἕνα νέον, πνευματικώτερον καί φιλολογικώτερον εἶδος ἐντύπου καί ἐφῆσεν ἀμέσως εἰς

τὴν τελειότητα τοῦ εἶδους του. Αὐτὸ εἶνε ὁ μεγαλει-τερος τίτλος τιμῆς γιά τὸ «Έργον». Ἐπίσης εἶνε πρὸς μεγάλον τὸν ἔπαινον τὸ γεγονός ὅτι ἐυρὶκεθῆρὸς μιμητής. Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο ἐξεφύτρυναν τὰ περιο-δικὰ τοῦ τύπου αὐτοῦ. Καί ὅλα ἠκολούθησαν τὴν γραμ-μὴν, πού ἐκράζεε τὸ «Έργον». Δέν ὑπόρσαν νὰ ξε-φύγουν ἀπὸ τὴν ἐπιδρασίν του. Αὐτὸ εἶνε ἕνας μεγάλος ἐ-γκληνὸς ἀπὸ τὸν δημοῦργον τὸν περιοδικὸν αὐτοῦ καί τὸν συνεργάτην του κ. Σαφάριον. Τὸ γράφω αὐτό, παρ' ὅτι φο-καί φιλολογικώτερον εἶδος ἐντύπου καί ἐφῆσεν ἀμέσως εἰς

μας. Ὅριστε, κύριοι, περᾶστε. Ἄλλα πού; Ἄπο τὰ γραφεῖα μᾶς νὰ περᾶσουν ὅλοι οἱ ἀναγνώστα; Τὸ μέγαρον θά ἐπά-θαινε κατῆχθαι. Ἄς καταδυομε εἰς δημοσιογραφικὴν λυ-δὸν. Θά σὰς παρουσιάσω διὰ περιγραφῆς τὸ προσωπικὸν τοῦ «Έργου» καί θά σὰς εἰπῶ πᾶς ἐργαζόμεστε καί πᾶς ἐτοιμά-ζουμε τὸ περιοδικόν.

Δεύτερος ὁρὸφος τοῦ μεγάρου πρώην Καραπάνου. ΕΡΡΟΝ θά ἴδωτε νὰ γράφῃ σὲ μιὰ πόρτα. Μπαίνοντας θά σὰς ὑποδε-χθῇ ἕνας ζωντανὸς Βουδδας. Εἶνε ὁ ἐφέστιος θεὸς τῶν γρα-φεῖων: Ἀριστείδης ὁ ἀπαράιπτος. Φαίνεται ὅτι οἱ Ἀριστείδη-δες πρέπει νὰ φέρουν κάποιον προσωνύμιον. Ὁ ἀρχαῖος Ἀ-ριστείδης ἐλέγετο δικαῖος. Ὁ δικὸς μᾶς δικαιοῦται περισσο-τέρων προσωνυμιῶν: Ἀριστείδης ὁ ἀπαράιπτος, ὁ τακτικός, ὁ ἀγρυπνός. Τέρας εὐσυνειδήσιας. Εἶνε τὸ ζωντανὸν ἀντί-στον κατὰ τῆς δημοσιογραφικῆς τοιαυτοῦλίας. Πόσα χειρό-γραφα θά ἐκάνοντο, πόσες μικροῦποθέσεις τοῦ γραφείου θά ἐναυαγούσαν, ἂν δέν ἴταν αὐτός. Ὁ Ἀριστείδης ὁ εὐσυνειδή-σιος τῆς τάξεως τῶν γραφείων—μᾶς τάξεως νοικοκυριαστι-κής. Προσπαθεῖ νὰ μεταδῇ τὰς ὁγίεας ἀρχὰς του εἰς τὸν μι-κρόν κλητῆρα τοῦ γραφείου, τὸν νεαρόν Στέλιον, ὁ ὁποῖος ὅμως φιλοδοξεῖ περισσότερον τὴν θέσιν τοῦ σκιογράφου, παρὰ τὴν σταδιοδρομίαν καλοῦ κλητῆρος.

Ἄν ἔχετε ἐξαιρετικὴν τύχην, θά συναντήσετε τὸν ἀρχι-συντάκτην κ. Σαφάριον εἰς τὰ γραφεῖα. Ἄν τὸ ἐπιτυχέ-αὐτο, θά σὰς βραβεύσῃ ὁ διεκδύτης. Διότι ὁ ἴδιος δύσκολο-ν τὸν συναντᾷ. Αὐτὸ εἶνε τὸ μοναδικόν του παράπονον. Ἄλλὰ καί ὁ κ. Σαφάριος νομίζει κανεὶς ὅτι ἀπουσιάζει ἀπὸ τὰ γρα-φεῖον, διότι κάποιον κυνηγᾷ θέματα, ἰδέες, ἐμπνεύσεις καί ψυ-τογραφίες. Πάντοτε καταφθάνει κουβαλῶντας πλοῦσιον λεῖαν γιά τὸ περιοδικό.

—Σοῦ βρῆκα, μοῦ ἀναγγέλλει καθε τόσο, ἕνα θέμα περι-φρμ...

Στὸ γραφεῖο δέν ἔρχεται παρὰ γιά νὰ τακτοποιήσῃ τὸν πλοῦτον τὸν ἰδεῶν του, νὰ κόψῃ τῆς εἰκόνας, πού θά γίνουν κλισεῖ, νὰ συνεννοηθῇ κάμ' μᾶς καί νὰ φυλλομετρήσῃ τὰ ξένα φύλλα. Ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνει μὲ τὴν μεγαλτομὴν μαεστρία καί σὲ ἐλάχιστον χρόνον. Ὁ κ. Σαφάριος εἶνε ἀπαδὸς τοῦ δογμα-τοῦ τῆς ὁμοσυνεργασίας. Δέν ἀντιλαμβάνεσθε νὰ κοι-πιάθῃ καθόλου. Οἱ σκεψῆς καί οἱ ἀποφάσεις του καταβαίνουν σὸν τὰ ὑπερῶρια φρούτα. Καί ὅμως, κατὰ τὸν τῆς ἐπικού-ρειον αὐτὴν μακροδίωκτη, πού ἔχει τὸ σύστημα τῆς δουλειᾶς του, κρύβει τὴν πιὸ ἀγρυπνὴ καί σκεπτικιστικὴν προσοχή. Μὲ μὲ μετὰ σὲ μιὰ εἰκόνα ἢ σ' ἕναν ἥλιο ἀρπάζει τὸ θέμα, συλλαμβάνει τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον θά φιλετεχνήσῃ μιὰ σελίδα.

—Περὶ μὴ τὸν ἀκούμε νὰ ἀναφωνῇ καθε τόσο εἰς βάθον τόνον, ὅταν βρῇ κατὰ καλὸ.

Συμπληρώμα τοῦ ἀπάνω στὴ δουλειά εἶνε ὁ σκιογράφος μᾶς κ. Μ. Γαλιᾶς. Ἡ ἀνασκυμένη ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν ἐξῆς καὶ πλῆκτικὰς τὸ ὠραῖον. Τὸ κάθε κομμάτι ὁ Γαλιᾶς ἐξῆς καὶ ὡς σκιογραφικὸν σκεδίσμα. Ἐκεῖ ἀντανατῶν, ζωντανεύει τὰ ἄρθρα μὲ τῆς ρομπρῆς του, ἀπὸ τῆς ὁποῖας πολλές εἶνε ἀριστοτεχνικὰ πρότυπα. Συνεργάζεται μὲ τὸν κ. Σαφά-ριον, γιά νὰ ἐμφυσῶσιν, μὲ τὴν κατάλληλη τοποθέτησιν τῶν εἰ-κόνων καί μὲ τὸ σκεδῖον τῆς ρομπρῆς, ζωὴν εἰς τὴν σελί-δα. Μὲ τὴν μαγκούραν, ἐπ' ὅμοι, μὲ τὸ πνεῦμα πάντοτε ἀκο-νισμένη, μὲ τὴν διδασίαν ἀεὶ φερνύσαν ἔρχεται καί ὁ κ. Πα-παλουκάς, ὁ ὁποῖος ζητᾷ ἀπὸ τὸν Ἀριστείδην τῆς ἐφημερίδας τῆς ἡμέρας καί μετὰ ἑνὸς καλοκαρδίου ἀστεῖου καί δεκα-δος καλαμπουριῶν λύνει τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα μὲ τὴν ταχύ-τητα καί πνευματικὴν διαύγειαν, πού λύνει τὰ σταυρώματα.

Θά ἔπρεπε, σεδασμοῦ ἔνεκεν, πρὸ τοῦ ἄλλου προσωπικοῦ, ν' ἀναφέρουμε τοὺς «μεγάλους», τοὺς διαπρεπεῖς ὁπλαδὸν συ-νεργάτας μᾶς κ. κ. Νορῶναν, Ξενοῦπολτον καί λοιπούς. Ἄλλ' αὐτῶν βρῆσαμε μόνον τὸν χαρακτῆρα τῆς μορφῆς τῶν καί ποτὲ εἰς τὸ γραφεῖον τὸν χαρακτῆρα τῆς μορφῆς τῶν. Στελ-λουν τὰ χειρόγραφα τῶν εἰς τὸν Ἀριστείδην, ὁ ὁποῖος ἔχει δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ὁριθεῖ. Πανακωμιακός. Τὴν ἀναγι-αν τῶν ἀκαθαρσιῶν τῆς καί ὁ μωροκὸς συνεργάτης μᾶς κ. Κυριακίδης. Καί αὐτὸν, λόγῳ ἰσως τοῦ ὅτι ἀσχελεται μὲ τὴν τέχνην τῆς ἀκοῆς, τὸν ἀκούμε χωρὶς νὰ τὸν βλέπωμε. Μόνον ὁ κ. Βουτυράς μᾶς φέρνει τὰ δυνατὰ φιλολογικὰ του ἀρτυρί-α, τὰ θαυμάσια διηγημάτα του, ἰδιοκρίως εἰς τὸ γραφεῖον καί πότε-πότε εὐδοκί νὰ περάσῃ ὁ συνεργάτης μᾶς κ. Ἀγ-γελομάτης.

Καί τώρα κάντε στὴ μπάντα: Περνᾷ... Ἡ μυστικὴ τὸρ-πῆλη, ὁ καπετὰν Σατανᾶς, οἱ δύο μάγκες μὲ ὄλον τὸν ὑπό-κομον τοῦ Παρισίου—ὅλα αὐτὰ καί ἄλλα ἀκόμη προστιθέμε-να κάνουν τὸν συμπθεσάτονον κ. Μιχ. Κόκκαλιν. Φίλος με-ταφραστής, φίλος ἀνθρώπος, δημοσιογράφος μὲ 15ετὴ πείραν, ποτισμένος μὲ τὸ λεπτόν αἶσθημα τῆς Ἑπτανησιακῆς του κατα-γυγῆς, φιλόμωσος καί... συνέχεια εἰς τὰ προσεχές, ὅπως γράφει καί ὁ ἴδιος εἰς τὰ μυθιστορήματα πού μεταφράζει. Εἶνε ὁ κατ' ἀποκοπὴν σκεδόν... μυθιστορησιακὸς συνεργάτης μᾶς. Ἄλλ' ἐκτός αὐτοῦ εἶνε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἰταλικῆς καί γαλ-λικῆς δημοσιογραφίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σταχυολογεῖ, ἐν συν-εργασίᾳ μὲ τὸν κ. Σαφάριον, ὅτι τὸ ἐκτεκτὸν καί ἐνδιαφέ-ρον περιεχόμενον κατ' ἐξοχότητα. Δέν ὑπορῶσθε βέβαια νὰ μὴ ἀντιπροσωπεύει ἡ γερμανικὴ καί ἡ ἀγγλικὴ δημοσιογραφία. Τὴν ἐκπροσωπεῖ ὁ κ. Κράους. Τὸν χαίρεται μὲ βεβαίαν ὁ πα-κόλιον. Διότι ἔτσι πρέπει. Εἶνε γιά ὁ δὲ κ. Κράους μιὰ κι-νουμένη ἐκδοσις τοῦ τομείου (περὶ καλῆς συμπεριφορᾶς) τῆς βαρύντης Στάφ. Εἶνε τὸ ζωντανὸν πρωτόκολλον εὐγενεί-ας τοῦ γραφείου. Ἡ δημοσιογραφία, πού ὀχι λίγες φορὲς ἀσυνελογεῖ, μπροστὰ εἰς τὸν κ. Κράους... κοκκινίζει ἐλα-φρῶς ἐκ τῶν ὑπετέρων. Καί οὐδέει νὰ τοῦ ζητήσῃ συγ-γνῶμην.

—Παρτὸν, κύριε Κράους...

Ἄς ἀφήσουμε τοὺς κ. κ. Κράους, Κόκκαλιν καί Σαφαρί-καν θερίζοντας εἰς τὸν εὐφορὸν ἀγρὸν τῶν ξένων ἐντύ-πων, τὸν κ. Σακαλιν παραπληρώσει ἀσκολόμενον μὲ τ' ἀθλητικά καί φερμάροντα τὴν ἀθλητικὴν ἐκδοσὶν τῆς (Πρω-ίας), τὴν ὁποίαν ὅμως φρουρεῖ ἀγρύπνης ὁ Ἀριστείδης, τὸν νεαρόν Λιονέλ Δεπόλλα ἐτοιμάζοντα τὴν σελίδα τῶν παιγνιδίων καί ἂς ὑποδεχθῶμε μὲ τὰς δεούσας τιμὰς τὸν κ. Φαβᾶν, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἀπὸ τοὺς κύκλους τῆς ἐκλεκτῆς δημοσιογραφίας διὰ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν ἀρχισυντάκτην ἐπὶ τοῦ θέματος, μὲ τὸ ὁποῖον θά ἐπιδείξῃ τὴν καλλιτεχνίαν του, τὸ κιοῦμορ καί τὴν παραπρητικότητα τοῦ φιλοτεχνῶν μιᾶν ἀριστοτεχνικῆς σελίδας. Ἰδιαίτερον ὑπόδοχην ἂς ἐτοιμάσουμε ἐπίσης καί εἰς τὸν κ. Σπύρον Βλακόν, ὁ ὁ-ποῖος μᾶς φέρνει τὴν ἀρχοντίαν τῶν παλινῶν ἀθηναϊκῶν οἰ-κογενειῶν καί τὸν κομποπολίτισμον του, ἀλλὰ τὸ ὁποῖο τὰ χειρόγραφα εἶνε πολὺ ἀκριβοθάρπτα, ἰσως διότι ζερεῖ πόσο τὰ ἐκτιμῶμε...

Καί ἀκολουθοῦν ἕνα σωρὸ ἄλλοι συνεργάται, ὁ καθένας μὲ τὴν εἰδικότητά του. Ὁ ὁπτιονικὸς συντάκτης τοῦ «Ἐλευ-θέρου Βήματος» κ. Γ. Ροῦσσος, συνεργάτης ἐπὶ τῶν συνασθῶν θεμάτων, ὁ κ. Μελοχρόνης υἱὸς τοῦ ποιοτῶ κριτικῶς τὸν βι-θλίον, ὁ κ. Πιερίδης μεμυημένος τῶν θεατρικῶν παρασκηνίων, ὁ κ. Βαϊῶνας εἰδικὸς νὰ ἀνακαλύπτει καλλιτεχνικά θέματα, ὁ πανεπιστημῶν κ. Ν. Τετνεῖς πού γράφει τὰ ὠραία ἀνύμνημα ἐγκυκλοπαιδικὰ ἄρθρα του, ὁ κ. Μ. Πελοῦδης πού σταχυολο-γεῖ ἀπὸ τὰ τελευταῖα βιβλία τὰ καλύτερα κομμάτια περὶ ἐξε-ρευνήσεων, ὁ κ. Γάριος, ὁ τεργνὸς Γάρ, τῆς θ' ἐελίδος καί τόσοι ἄλλοι. Νὰ καί ὁ κ. Λυδίας, τρομερὸς θρηυεὺς τῶν ἐπι-καίρων δημοσιογραφικῶν θεμάτων. Ἡ ὅλη του φυσιογνωμία εἶνε σὰν ἕνα πελώριον ἀγκιστρὸν ἐτοιμὸ νὰ γραπῶρὶ κάποιον λαυρακὶ ἐπικαριπτός. Ἄν ἴδωτε τέλους κάποιον περιπλάνη-μενον ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι, μουντζαλῶντονα μὲ ἕνα οξε-δὸν ἀνυπαρκτον μοῦλοδι ἀράδα χειρόγραφα, τὰ ὁποῖα ὑπο-γράφει μὲ ποικίλαιν ὀνόματα—Πέννα Χ., Ἐδδωμοδίασις, ὁ ὁ-θηναῖος καί βάλει—αὐτὸς ὁ πολυδύνημος ὡς λωποδότης ἡ ἄς Ζεῦς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἶνε ὁ ὑποφαινόμενος.

Ἐδῶ πρῆσεν ν' ἀναφέρουμε τὴν ἰδίαν Κλαίω Σαφάου, ἡ ὁ-ποία μᾶς ἀντιμετρεῖ ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὴν ἑκδοσὶν τῶν Παρι-σιῶν. Τὸ «Έργον» μὴ ποτεδὲν ἀπαρνήσῃ

Σατυρική Εβδομαδιαία

ΕΠΙΘΕΦΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

"Απειρα, κατ' ἐκλογὴν γεγονότα πού συμβαίνουν εἰς ὁλόκληρον τὴν Γῆν.

"Εκείνος. — Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί ἐπιμένεις νὰ ὀνομάζης καπέλλο αὐτὸ πού ἔχεις ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου.
"Εκείνη. — Κί' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί ἐπιμένεις νὰ λές κεφάλι... αὐτὸ πού ἔχεις κάτω ἀπὸ τὸ καπέλλο σοί !

Εἰς τὴν Κίνα

"Ἡ χθεσινὴ μάχη

ΣΑΓΚΑΝ. Πλήρης ἡμέρια ἐπικρατεῖ. Οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Ἰάπωνες τρῶνε αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸ ρυζὶ τῶν. Ὁ ἀπὸ ἐδῶ σὺγκεται ἐξ ὀχυρόνου, ἀζώτου, ὑδρογόνου καὶ ἀνθρακικοῦ ὀξέως. Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι ὀξύ, ὡς τὸ ξίφος τῶν Κινέζων. Διαβάτε εἰς τὸ... αὐριανόν ("Εργον") σοβαρά γεγονότα.

Μικροὶ ἀγγελίαι

—Φίλιππος Ζητεῖ αὐτοκίνητον 30 ἰππων, τοὺς ὁποίους σκοπεῖ νὰ τοὺς ἐγγράψῃ εἰς τὸν ἱππόδρομον.
—Ζητεῖται γραφομηχανὴ γυναιζοῦσα ἀπαραιτήτως ὀρθογραφίαν.
—Πολυτέκνον Ζητεῖ νὰ υἱοθετήσῃ βρέφος.
—Ζητῶ τάφον στερεόν καὶ καλοφτιασμένον, ὥστε νὰ μοῦ κρατήσῃ... ὅλην μου τὴν ζωὴν.
—Ἐξυμνος νέος ζητεῖ δύο γαϊδάρους, διὰ νὰ τοὺς μοιράσῃ ἀχυρο καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ οὕτω εἰς τὸν πατέρα του, ὅτι μπορεῖ νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν δουλειά...
—Ζητῶ θέσιν ὡς ταμίας τραπέζης. Δέχομαι νὰ ἐργασθῶ καὶ ἀνεμ μι-σθού. Γράψατε : Σταύρον Γάτον, φυλακαὶ Συγγρού.

Λόνια μεγάλων

Ὁ ἔρως εἶναι τυφλός.
ΣΤΡΑΒΩΝ
Ὁ Βόρειος Πόλος δὲν ἔχει κα-θόλου πνεῦμα. Διότι ἀν εἶχε καὶ ἔγραφε σάτυραν, δὲν θὰ εἶχε τό-σο χιόνι.
ΣΕΛΜΕΥ'
Ὁ Σεπτέμβριος ἔρχεται μετὰ τὸν Αὐγούστιον. Τί εἶναι τὸ μυστή-ριον τῆς δημιουργίας.
ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ
Νὰ παίζετε ἰορία.
ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ

Μέσ' τὶς τόσες τὶς εἰδήσεις πού ἀπέστειλεν ἡ δύσις ὁ περίφημος ὁ "Ερνι, παλαιστῆς δαιμονισμένος, μοναχὸς τοῦ βολοδέρνει μ' ἕνα... τέλι κρεμασμένος. Κί' ὅσοι εἶδαν τὴ σκηνὴ τὸν ἐπῆραν γιὰ ταιγκούνῃ γιατί πήρε τὸ... σκονί καὶ τοῦ λείπει τὸ... σαπούνι !

Ἀσκολοῦνται μὲ τὸν Γάτον τυποί... τύπος συνεργάτης ἀσυλλων τρελλῶν κ' ἀνιάτων καὶ τῶν στεγνῶν οἰ... γάτες πλην ἐγὼ τοῦ ρίχνω μόνο μιά ματιά ἀπλῆ, φευγάτος γιατί πήρε τὸ... σκονί καὶ τοῦ λείπει τὸ... σαπούνι !

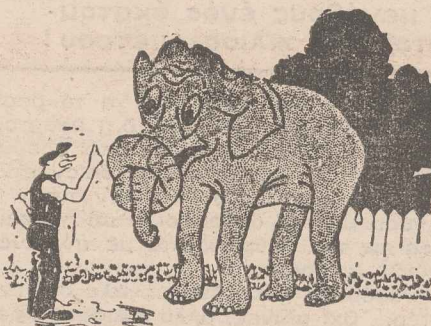
Σωληνάριον κινίνης πέρνει μία-καμριέρα

καὶ εὐθύς, τὴν ἴδια μέρα, κάποιοι Παπακωνταντίνου, —ἀπ' ἀνέκαθεν παῖδων τὸν ὑποδηματοποιόν — ἀφοῦ... ἐσταυροκοπήθη μ' ἕνα μπράουνινγκ ἐθλητῆ, ἐπειδὴ δὲν συνεκίνησε τὴν... σκληρόκαρδην ἐκείνην, ἥτις μ' ἄλλους δέκα χαίρει κα' εἰς δώδεκα τοῦ τσαγγάρη κα'... παπούτσι τοῦ στοῦ χέρι ! ! !

Περιοδικῶν πληθῶρα ἔχει ἐνσκήψει μὲς τὴ χώρα καὶ δὲν βγαίνουν ὡς εἰκόσ οὔτε... περιοδικῶς.

Κολοσοὶ αὐτοκαλοῦνται ἔχουν ὕλη κ' ὕλικά ἕνα — ἕνα δὲν πωλοῦνται τὰ πωλοῦν μὲ τὴν... ὁκῶ !

ΜΟΥΛ. ΠΟΥΛ.

"Ὅταν ὁ ἀσχημάτιστος θηριοδασεὺς θέλει νὰ θυμῇ κάτι.

Νέα κατάχρησις

Ὁ διαπρεπὴς λόγιος "Ἀστρος Κάστρος διωργανώσας χθὲς μίαν διαλέξιν κατ' ἐκλογὴν τῆς ὑπομονῆς τῶν ἀκραστῶν του, τοὺς ὁποίους ἐτυράννησε ἐπὶ δύο συνε-χεῖς ὥρας.

Μεταῦθ φαντασμάτων : —"Ἄ γὰρ νὰ σοῦ πῶ... Χθὲς πιν νύκτα εἶκες ἐσὺ ἀδελφὲ μου νὰ πῆς νὰ τρομάξῃς τὴν θετέρα σου Ἀ-πόψε εἶναι ἡ δική μου σειρά !

Κοσμικὰ ἄκοσμα

Γνωρίζετε ὅτι...

...Ἡ σεβαστὴ δέσποινα Χ. Ριζοῦ, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἀπέθανε πρὸ ὀκτὼ μηνῶν, πρὸκειται νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἕνα παιδάκι ;
— Γνωρίζετε ὅτι εἶναι πολὺ τῆς μόδας ὅταν στὸ τραπέζι φατε, νὰ σκουπιστε κατόπιν μὲ τὴν πετσέ-τα τὰ παπούτσια σας ;
— Γνωρίζετε ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ κατὰ τὸν χειμῶνα μόδα νὰ βάζουν-ται καὶ οἱ ἄνδρες : Οἱ ἀνύπαντροι θὰ βάζουν τὰ χεῖλη τῶν χροῦ... σα φιλί (εἶναι τὸ χρώμα πού ἀρέ-σει σὺς γυναῖκες), οἱ παντρεμένοι θὰ τὰ βάζουν μαῦρα καὶ τὰ μέτω-πά των... Ἐλαφί.

Ψυχικὰ ἔρευνα

Ὁ κ. Τανάγρας μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ματαίως προσεπλάσθησε χθὲς νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸ πνεῦμα αἰ- τῆς σατυρικῆς οὐλίδος τοῦ ("Ερ-γού).

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

25

Κανταδόροι

Εἶναι ἕνα εἶδος πού παρακμάζει. Ἐξέ-πεσε εἰς τὴν συνειδήσει τῶν θηλυκῶν ὁ κανταδόρος—αὐτὴ ἡ ἀγρυπνοῦσα μετα-μεσονύκτιος φωνὴ κάτω ἀπὸ τὸ μισοκλει-στό παραθύρου τῆς γειτονίας. Ἦταν ἀπό-λαυσις καὶ ἐνδοκλασία. Μυστικὴ χαρὰ καὶ φανερὴ ὀργή. Προσωπικὴ ἐκμυστήρευσις πού ἐγίνετο ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις εἰς ἐπὶ τῶν γειτονιάς, τῆς ὁποίας πολλὰς φορὲς ἐπροκαλοῦσε τὴν ἀνάνη-κτον. Τὸ παράθυρο ἐπέκει ἡμιπορτοῦσε νὰ μὲν πεισματῶδες κλειστὸ, ἀλλὰ πάν-τα θὰ ἀνοίγεε κάποιοι κανταδόροι εὐεξά-πτου γειτονίας :

—Βρὲ οὐί !...
—Τί θέλεις, κύριος ;
—Δὲν πᾶς στὸ δρόμο μεσάνυχτα τᾶ-ρα ;
—Ἄς στὰ ξεκούμπιδια νὰ κοιμηθῶ-με !
Καὶ ἐάν, ὁ δυστυχὴς, παρ' ὅλα αὐτὰ ἐ-πέμενε εἰς τὴν μουσικὴν ἱκανότητα τῶν αἰσθημάτων του ἔρχετο τὸ ὑγρὸν στοι-χείον ἀπὸ τὸ ἄμυμον παράθυρο νὰ σβύ-σῃ τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς του καὶ τοὺς παλ-μούς τῆς φλογερῆς φωνῆς του. Σκληρὴ ἐποχὴ πεζόποτος, περίοδος μακρὰ παρα-κμῆς, μέρα σπὴν ὅποιαν ἡ καντάδα σιγά-σιγὰ ἐξεφυλοῖτο καὶ ἀπέκαμε. Δὲν εἶχε τόση δύναμι νὰ ἀντιδράσῃ ἐναντίον τῶν νέων ἡδῶν πού δὲν ἐννοοῦν νὰ σεδα-σθῶν καμμιὰ παράδοσιν. "Ετοὶ ὁ καντα-δόρος ἔμενε εἰς τὴς ἡμέρας μας ὡς εἰ-δος ἐπιδιώσεως τῶν ρωμαντικῶν χρόνων ὅταν τὰ πρῶτα τσαγκρινιόματα τῆς κι-θάρας ἐδούλιναν εἰς ἑκστασιν τὴν συνοι-κίαν.

Οἱ γκρινιάρηδες θὰ ἀναπολήσουν μὲ δυσφορίαν τὸ πρεσβυτεῖον τῆς καντάδας. Ἦταν μιά ἡνθικὴ γραφικότης, τὴν ὁποί-αν ποτὲ δὲν ἠμύρρεσαν νὰ καταλάβουν. Ἡ νύκτα ἐπλάσθη γιὰ τὸν ὕπνον καὶ οὐκ ἦν γιὰ τὴν ἐνδοκλασίαν. Γιὰ τὴν ἀνάπαυσιν ἀπὸ τοὺς θορύβους τῆς ἡμέρας καὶ οὐκ ἦν γιὰ τὴν συνέχειαν τοῦ. Νὰ κοιμησῇ, ἀ-δελφέ, μακαρίως, νὰ εἰσαὶ βυθισμένος εἰς τὴς ἀγκάλες τοῦ Μορφέως, νὰ ροχα-λίζῃς γλυκύτητα καὶ ζαφνικὰ νὰ σοῦ γί-νεται ἐφοδος ἀπὸ τὰς φωνὰς τεσσάρων μανδρακαλάδων πού ἀκούζονται κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό σου, συνοδεῖται κιθάρας :

Ἡ νύκτα φεύγει ὀλοκαρπὴν νεράδι μου κοιμησῇ ἢ βλέψῃς τ' ὄστρα κ' ἄγρυπνᾷς κ' ἔμενανε θυμῶσαι !
Ἄν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ γίνῃς θηρίο ! Κοροϊδεύουν. Νὰ σὲ ἀποκαλοῦν πρῶτον νεράδι καὶ δευτέρον νὰ σὲ ἐρωτοῦν ἀν βλέψῃς τ' ὄστρα καὶ ἀν ἀγρυπνᾷς ἐνθυ-μῶμενος τὸν ἐνοχλητικὸν παραξέν τῆς νυκτός ; Πᾶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἐξα-γριωθῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν μουσικὴν αὐτὴν

λῦκα. πρῶτον ἡ ἀκατάσχετος προσο-ρὰ τῶν μεταπολεμικῶν χρόνων ἀφαιρῶν ἑ-πὶ τὴν καρδίαν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ τελευ-ταῖον ἔκτος ἐνδοκλασίας, ἡ καντάδα ἦταν αὐτὴ ἕνα εἶδος νυκτερινῆς ἐξομολο-γήσεως εὐπροσδέκτου ὀνειδιότητος. Ἦ-ταν κάτι πού ἐκάλυπτε τὸν ἐγώιστον καὶ ἔβελγε τὴν ψυχὴν τοῦ. Ἐποχὴ μα-καρίας, δὲν ἦν γιὰ τὴν ἐνδοκλασίαν, δὲν ἦν γιὰ τὴν συνέχειαν τοῦ. Νὰ κοιμησῇ, ἀ-δελφέ, μακαρίως, νὰ εἰσαὶ βυθισμένος εἰς τὴς ἀγκάλες τοῦ Μορφέως, νὰ ροχα-λίζῃς γλυκύτητα καὶ ζαφνικὰ νὰ σοῦ γί-νεται ἐφοδος ἀπὸ τὰς φωνὰς τεσσάρων μανδρακαλάδων πού ἀκούζονται κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό σου, συνοδεῖται κιθάρας :

Ἡ νύκτα φεύγει ὀλοκαρπὴν νεράδι μου κοιμησῇ ἢ βλέψῃς τ' ὄστρα κ' ἄγρυπνᾷς κ' ἔμενανε θυμῶσαι !
Ἄν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ γίνῃς θηρίο ! Κοροϊδεύουν. Νὰ σὲ ἀποκαλοῦν πρῶτον νεράδι καὶ δευτέρον νὰ σὲ ἐρωτοῦν ἀν βλέψῃς τ' ὄστρα καὶ ἀν ἀγρυπνᾷς ἐνθυ-μῶμενος τὸν ἐνοχλητικὸν παραξέν τῆς νυκτός ; Πᾶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἐξα-γριωθῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν μουσικὴν αὐτὴν

λῦκα. πρῶτον ἡ ἀκατάσχετος προσο-ρὰ τῶν μεταπολεμικῶν χρόνων ἀφαιρῶν ἑ-πὶ τὴν καρδίαν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ τελευ-ταῖον ἔκτος ἐνδοκλασίας, ἡ καντάδα ἦταν αὐτὴ ἕνα εἶδος νυκτερινῆς ἐξομολο-γήσεως εὐπροσδέκτου ὀνειδιότητος. Ἦ-ταν κάτι πού ἐκάλυπτε τὸν ἐγώιστον καὶ ἔβελγε τὴν ψυχὴν τοῦ. Ἐποχὴ μα-καρίας, δὲν ἦν γιὰ τὴν ἐνδοκλασίαν, δὲν ἦν γιὰ τὴν συνέχειαν τοῦ. Νὰ κοιμησῇ, ἀ-δελφέ, μακαρίως, νὰ εἰσαὶ βυθισμένος εἰς τὴς ἀγκάλες τοῦ Μορφέως, νὰ ροχα-λίζῃς γλυκύτητα καὶ ζαφνικὰ νὰ σοῦ γί-νεται ἐφοδος ἀπὸ τὰς φωνὰς τεσσάρων μανδρακαλάδων πού ἀκούζονται κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό σου, συνοδεῖται κιθάρας :

Ἡ νύκτα φεύγει ὀλοκαρπὴν νεράδι μου κοιμησῇ ἢ βλέψῃς τ' ὄστρα κ' ἄγρυπνᾷς κ' ἔμενανε θυμῶσαι !
Ἄν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ γίνῃς θηρίο ! Κοροϊδεύουν. Νὰ σὲ ἀποκαλοῦν πρῶτον νεράδι καὶ δευτέρον νὰ σὲ ἐρωτοῦν ἀν βλέψῃς τ' ὄστρα καὶ ἀν ἀγρυπνᾷς ἐνθυ-μῶμενος τὸν ἐνοχλητικὸν παραξέν τῆς νυκτός ; Πᾶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἐξα-γριωθῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν μουσικὴν αὐτὴν

ποῦ δῆθεν ἐξημερῶναι : Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ σ' ἐξημερῶσιν στὸ κρεβάτι σου. Ἀρ-πάξεις λοιπὸν τὸν κουβάν καὶ δίνεις τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ μουσικὰ ἐρωτηματικά πού βγαίνουν ἀπὸ τὰ φλεγόμενα στήθη καὶ τὴν στενάζουσαν κιθάραν.

Πᾶς νὰ συνεννοηθῇ κανεὶς μὲ ἀνθρώ-πους δυστρόπους ; Αὐτὰ πιστεύουν καὶ αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις εἶχαν ἀνέκαθεν πε-ρὶ κανταδόρων καὶ κιθάρων. Δὲν συνέδει-νε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ εὐαίσθητα θη-θηκὸς κάθε ζευγαρώματος. Δὲν βλέπε-τε εἰς τὸ νέος τῶν πτερυγῶν ; Δὲν ἐν-νοεῖται ἀρσενικὸ πούλι χωρὶς τραγοῦδι.

"Ἐνα ὄψον ἀπὸ δένδρι, ἕνα ἄμυμον κανα-ρίνι εἶναι καταδικασμένο νὰ μείνῃ μόνο εἰς τὴν μικρὰ ζωὴν του. Τὸ κελαῖδεῖν εἶναι τὸ ὅπλον πού ἔδωκε ὁ καλὸς θεὸς εἰς τοὺς μικροὺς πτερυγούς βιρτουόζους γιὰ νὰ συγκινῶν καὶ νὰ κατακτοῦν. Εἰς τοὺς θηλείς δὲν ἔχει δώσει παρά μόνον εὐαι-σθητὴ ἀκοὴν καὶ καρδίαν.

—Μὰ τί θέλεις τέλοσπάντων ; Νὰ σοῦ κᾶν καντάδα γιὰ νὰ σὲ συγκινήσω ;
—Θεὸς φυλάξοι !...

Καὶ τὸ θῆλυ σταυροκοπιέται, βουτᾷ στὰ κύματα καὶ βουτιέται. "Ετοὶ ἔχει ἀ-πλοποιήσει τὰ πράγματα ἡ περὶ μᾶς ἐπο-χή. Γιὰ τοὺς κανταδόρους δὲν ἔμεινε παρά ἡ γκρίνια, ὁ ἀστυφύλας καὶ τὸ δυ-σώλυτον δοκεῖον πού τόσες φορὲς, ἀλ-λοῖμονον, ἀντήμοιψε τὸ τραγοῦδι τοῦ.

"Ἀλλὰ νὰ ἐπὶ καταβάλλεται μιά ἐντονὴ προσπάθεια ἀπὸ τὸν δῆμον γιὰ τὴν ἀνα-βίωσιν τῆς καντάδας. Πᾶς νὰ ἀναβιώσουν πράγματα πού ἔχουν ὑπάρξει κάτω ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς προόδου ; Πρέπει νὰ ἀνα-βιώσουν καὶ οἱ παλῆς μας συνήθειες. Πρέπει νὰ καταγρηθῇ ἡ ἀεροδυναμικὴ κούρσα, ὁ ὑπαίθριος κινηματογράφος πού κρατᾷ τὸν κόμο ὡς τὴς δύο τὸ πρῶ-τῶν ἀπὸ τὰ σπῖτα, πρέπει πρὸ παντός νὰ καταγρηθῇ τὸ ραδιόφωνον πού μᾶς κάνει καντάδα τοῦ Μπετόθεν ἀπὸ τὴν Ρώμην. Εἶναι ἕνας ἀναχωρισμὸς πού χρειάζεται νὰ συγκρινῇ μὲ νέα μέ-σα. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡ καντάδα ἐπῆρε τὴν μορφήν τοῦ δημοσίου θεάματος. Ὑψώ-νεται σὲ μίαν πλατεῖαν ἐξέδρας, ἀνε-βαίνουν ἐπάνω ὀλόκληρες χορωδίες, κοροῖζονται ὄργανα ἀμέτρητα, τοποθε-τεῖται καὶ μαέστρος, συρρεῖ πλήθος κό-σμου ἀπὸ τὰ πέριτα τῆς συνοικίας καὶ ἀντὶ ἐνός παραθύρου ἀνοίγουν ἑκατὸ καὶ γεμίζουν τὰ μπαλκόνια ἀπὸ ἀκροατὰς κό-θε εἰδούς. Ἀλλὰ θὰ τὴν πῆτε αὐτὴ καν-τάδα ἡ διαδύλων ; Καλὸ καὶ ἅγιο τὸ μέ-τρον ὡς ψυχικὸν τοῦ κόσμου. Ἀπό-δειξτε ὅτι τὸ ἀκροατήριον εἶναι πάντα πυ-κνὸ ὅ' αὐτὲς τὶς ὁργανωμένους καντάδες τῆς συγχρόνου πανοελληνίου. Ἀλλὰ βρι-σκέται ἐντελὸς ἐξῆς ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς παλαιᾶς ἀθηναϊκῆς καντάδας. Σκέψου τὸν τζαναμπέτι πού θέλει νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ἐνδοκλασίαν. Δὲν θὰ τοῦ φάσῃ ὁ κλασσικὸς κουβάς. Πρέπει νὰ ἔχη δέκα βαρέλια νεροῦ σὴν διάθεσιν τοῦ ἡ ὁλό-κληρον ὑδραυλικὴν ἐγκατάστασιν !

Δ. ΨΑΘΑΖ
XXX
"Ἐνα περὶοτέρη ἐπιστρέφει ὕ-στερα ἀπὸ 5 χρόνια.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἴσως νὰ εἶναι μοναδι-κὸν σὰ χρονικά τῶν ἀποδημητικῶν πε-ριοτέρων.
Ἐνα περὶοτέρη ἐγκατέλειψε σὲ ἡλικία μόλις τριῶν μηνῶν τὴν φυλὴν τοῦ σπῖ-τα. 5 χρόνια ἀργότερα ὁ ππινωτόρ-φος Μ. Οὐλλίσιος εἶδε κατάληκτος μιά μέρα ἕνα ξένο πούλι νὰ θροῖσκει ἀνα-έχον σὰ δόξα του. Τὸ συνέλαβε κ' εἶδε τότε ὅτι σὸ ἕνα τοῦ πούλι ἔφερε ἑλᾶσμα μ' ἕναν ἀριθμὸν. Ὁ Οὐλλίσιος τότε συνε-δουλεύθη τὸ διδόν, ὅπου ὑπῆρχαν γραμμένοι ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ τῶν περὶοτε-ρίων τοῦ καὶ εἶδε ἐκπληκτὸς ὅτι ὁ ἀρ-ιθμὸς πού ἔφερε σὸ πούλι, τοῦ τὸ ξένο περὶοτέρη, περιελάμβανε τὸν ἀριθμὸν τῆς ἡλικίας τοῦ καὶ εἶδε πούλι πού εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ πρὸ πέντε περὶοῦ ἐτῶν.

Ἄλλοι οἱ καιροὶ ἄλλοι. Κάθε πρᾶγμα ἔχει τὴν ἀκμήν, ἔχει ὅμως καὶ τὴν πα-ρακμὴν του. Τὰ θηλυκὰ ἐξεπρόστησαν καὶ πολλὰς φορὲς τὸ παραθυρὰκι κάτω ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐσκαλοῦντο νὰ στενάζῃ ὁ κανταδόρος ἦταν ἀδελφί. Διότι ἡ κοπέλα ἀπουσιάζει πλέον. Χορεύει σὴν Γλυφά-δα, παίζει μπρὶ τὴν κοίτην βαθεῖα, κα-τάκοπτος ἀπὸ τὴν ὁλοήμερη ἐργασίαν τοῦ γραφεῖου. Ματαίως οἱ τελευταῖοι καντα-δόροι πού ἐπιμένουν εἰς τὴν παράδοσιν, κτυποῦν ὅσο μπορούν παθητικώτερα τὴς

λῦκα. πρῶτον ἡ ἀκατάσχετος προσο-ρὰ τῶν μεταπολεμικῶν χρόνων ἀφαιρῶν ἑ-πὶ τὴν καρδίαν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ τελευ-ταῖον ἔκτος ἐνδοκλασίας, ἡ καντάδα ἦταν αὐτὴ ἕνα εἶδος νυκτερινῆς ἐξομολο-γήσεως εὐπροσδέκτου ὀνειδιότητος. Ἦ-ταν κάτι πού ἐκάλυπτε τὸν ἐγώιστον καὶ ἔβελγε τὴν ψυχὴν τοῦ. Ἐποχὴ μα-καρίας, δὲν ἦν γιὰ τὴν ἐνδοκλασίαν, δὲν ἦν γιὰ τὴν συνέχειαν τοῦ. Νὰ κοιμησῇ, ἀ-δελφέ, μακαρίως, νὰ εἰσαὶ βυθισμένος εἰς τὴς ἀγκάλες τοῦ Μορφέως, νὰ ροχα-λίζῃς γλυκύτητα καὶ ζαφνικὰ νὰ σοῦ γί-νεται ἐφοδος ἀπὸ τὰς φωνὰς τεσσάρων μανδρακαλάδων πού ἀκούζονται κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό σου, συνοδεῖται κιθάρας :

Ἡ νύκτα φεύγει ὀλοκαρπὴν νεράδι μου κοιμησῇ ἢ βλέψῃς τ' ὄστρα κ' ἄγρυπνᾷς κ' ἔμενανε θυμῶσαι !
Ἄν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ γίνῃς θηρίο ! Κοροϊδεύουν. Νὰ σὲ ἀποκαλοῦν πρῶτον νεράδι καὶ δευτέρον νὰ σὲ ἐρωτοῦν ἀν βλέψῃς τ' ὄστρα καὶ ἀν ἀγρυπνᾷς ἐνθυ-μῶμενος τὸν ἐνοχλητικὸν παραξέν τῆς νυκτός ; Πᾶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἐξα-γριωθῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν μουσικὴν αὐτὴν

Ένα νέον περριπετειώδες ανάγνωσμα

ΧΑΠΕΤΑΧ ΣΑΤΑΝΑΣ

Του διασημου Γάλλου συνγραφέως ΛΟΥΪ ΖΑΚΟΛΛΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Ένας άτρωπος πλοίαρχος ο 'Υγκολφ, επιλεγόμενος και Καπετάν Σατανάς, κινδυνεύει να καταποντισθεί με το καράβι του στις άκτες του Νόρλαντ, αλλά σώζεται από τα δύο παιδιά του Μαύρου Δουκά, που τον καλούν έπειτα εις τον πύργον τους. Ο Καπετάν Σατανάς διακρίνεται στα μέρη εκείνα κατά προτροπή ενός λαπού, του Ναυτάντ, που θέλει να εκδικηθεί τον Μαύρον Δούκα, για μία βάρεια τιμωρία που του επέβαλε όταν ήταν μικρός και υπηρέτησε στον πύργον του. Επιμυστική σκληρή παράδοση ένα μικρό παιδί του δουκά εις έναν άγνωστο καπετάνιο και μετά άσηγήθηκε ότι είχε πνιγί. Προτού όμως πραγματοποιηθεί το σχέδιόν του, ο Καπετάν Σατανάς συλλαμβάνεται από τους άγγλους που τον καταδιώκουν ως πειρατήν και μεταφέρεται εις τον πύργον. Εκεί πρόκειται να κρεμασθεί με άλλους τούς άδελφους του πληρωματούχου, που έχουν εν τώ μεταξύ κλεισθεί από τους άγγλους εις το δημόρι του καραβιού των. Κατορθώνουν όμως να διαραπεύσουν, την νύκτα, και με πολλές περιπέτειες φθάνουν εις την Ξηράν, με την άποσπασν να ελευθερωθούν και τον άρχηγόν τους, Τόν Καπετάν Σατανά. Άλλα και αυτές, κατά τρόπον πολύ μυστηριώδη, κατορθώνει να εξασφαλίσει από τον καλί του τη στιγμή ακριβώς που έρχεται να τον πάρει το απόσπασμα για να τον κρεμάσει στην αύλα του πύργου. Εν τώ μεταξύ ένας από τούς υπηρέτες του πύργου, ο Γκρουτίνγκ, έχει υποπτευθεί ότι ο Καπετάν Σατανάς δεν είναι άλλος από τον μικρόν όρειδερικόν Μπάρντ, που είχαν εξαφανισθεί κατά τρόπον άσυνήθον από τον άκμα ήταν πολύ μικρός. Και άποφασίζει να συλλάβει τον Ναυτάντ, για τον όποιον πληροφορείται ότι βρίσκεται άπάνω στο καράβι.)

30ον

Όταν ακιμάθηκε, εξαγινωμένος από το πατρικό άγκάλιασμα, ο 'Υγκολφ ό περριπτε δεν υπήρχε παιδί. Ο Καπετάν Σατανάς είχαν εξαφανισθεί για να παρακηρύχον την θέα του στο πρωτόκοστο παιδί του δουκάς του Νόρλαντ, πρίγκιπας του Ροζολφρού.

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΑΟ

Την επομένην κατά τα ζημερώματα, είκοσι πέντε άντρες καλά όπλισμένοι, υπό την άρχηγίαν του Χάραλντ, ξεκίνησαν από την παλιόν πύργον για να πάνε εις βοήθειαν του Γκούτορ και του Γκρουτίνγκ, πολιορκημένους εις τον πύργον του Σίνγκοντ από τούς ληστές που είχαν στείλει ο Ναυτάντ εκεί προτού άκούμ φθάσει το 'Ράφλν' στο Ροζολφρού.

Ο κακούργος ήλπιζεν ότι οι άνθρωποι του θα εδρίσκον τον Όλδους και τον Έμιοντ από κυνήγι και θα τούς εκόκτωναν προτού όρκισιν ή επίθεσιν. Μετά την εξαφάνισή τους ά μπορούσαν εύκολότερα να πιάσιν τον γέρον Χάραλντ αγκιμάζοντα, άφού δεν ήταν δυνατό να διαργανώσιν μόνος του την άπαυτομένη δυνάμιν.

Ήταν άκόμην πιθανόν, οι άνθρωποι του να εδρίσκον και μέλη της οικογενείας συγκεντρωμένα. Τότε ή άποστολή τους θα ήταν άκόμην πιο εύκολη.

Ο Ναυτάντ είχε καταστράψει ένα φοβερόν σκοπέδι, με το όποιον θα μπορούσε ν' απαλλάξη από όλους τούς έχθρους του. Γι' αυτό, το βράδυ προτού χωριστούν είχε πιά τον 'Υγκολφ, ότι πιθανόν δεν θα εκφραζόνταν την βοήθειά του.

Και ήταν βέβαιος για την έπιτυχία του σχεδίου του, γιατί είχαν έμπιστευτή την εκτέλεσιν του στον Τόνβαλντ, άλλοτε βοσκόν εις την ύπηρεσίαν των Μπάρντ, που τού έδωσε μάλιστα την πρώτην ιδέα. Το πέν ήταν να δώγ όλη ή οικογένεια σε μία μακρινήν έκδρομή και να συγκεντρωθή εις τον πύργον του Σίνγκοντ για το πρόγευμα.

Όλοι όσοι θα ελάβαιναν μέρος στην έκδρομήν αυτήν κατά το σχέδιόν του Ναυτάντ, ήταν προκαταβολικά χαμένοι.

Τέτοια είκοσιάρη όμως δεν παρουσιάζον, καθώς ξέρουμε. Ο Όλδους και ο Έμιοντ έπρωτιμούναν τη θάλασσα από την Ξηρά, κ' έκαναν σκηνές θαλάσσιες εκδρομές με την 'Ρουζάννιαν τους.

Κατά μορφαίαν σύμπτωνιν όμως, ενώ το σκέδιον του Ναυτάντ ραντώνταν τελείως άποτυχισμένο, ή ενεργεία του Γκούτορ και του Γκρουτίνγκ μετά την σύλληψή του κοινούργου, ήταν τέτοια ώστε να συγκεντρωσιν εις τον πύργον όλους εκείνους που ο Ναυτάντ ήθελε να εξολοθρεύσιν. Με μόνην την διαφορά ότι ή λησται είχαν χάσει τον άρχηγόν τους, Τόν Τόνβαλντ, και ότι ο Ναυτάντ δεν μπορούσε να τον άντικαταστήσιν, άφού ήταν αγκιμάζοντα.

Η εξαφάνισή του Γκούτορ και του Γκρουτίνγκ άντιστοιχούσε φυσικά όλους εις τών πύργον και στάλθηκαν άμέσως άρκετοι υπηρέτες σε διάφορα σημεία, για να έρευνήσουν μήπως τους εύρουν. Ένας άπ' αυτούς έφθασε άπ' όσον πύργον του Σίνγκοντ, είδε από μακριά τη συμβαίνει κ' έτρεξε στο Ροζολφρού να ειδοποιήσιν.

Δεν μπορούσε βέβαια να δώσιν λεπτομερείς πληροφορίες για τούς άνθρώπους που έπαλειόκοιταν τον πύργον, ήξερε όμως καλά ότι δεν είχαν πυροβάλλα όπλα μαζί τους. Και αυτή ήταν άρεκτα σπουδαία, γιατί οι άνθρωποι του πύργου θα είχαν μεγάλην ύπερηχιν άπάναντί τους.

Ο Γκούτορ και ο Γκρουτίνγκ, γάπε ο πλοίαρχος εις τών όποιον τώρα θα ζώσουμε, το πραγματικό όνομά του και θα τον λέμε όρειδερικόν Μπάρντ, θα άνεκάλυψαν φαίνεται ή ίσχυν αυτού του κακούργου, του Ναυτάντ, τον κατεδιώξαν και τώρα θα βρίσκονταν πολιορκημένοι άπ' τούς άνθρώπους του στον πύργον.

Ετοιμάσθηκαν λοιπόν να πάνε εις βοήθειαν των δύο υπηρέτων, όταν ο Τζοέλ έπλησίασε τον όρειδερικόν και τού είπε:

—Και οι άλλοι, καπετάνιέ μου; θα τούς άράσουμε;

—Άλλήθεια, έκανε ο όρειδερικός. Τι έγινε το πλήρωμα.

Ο Τζοέλ τού άσηγήθηκε όλες τις περιπέτειες της δραπέτευσής. Και όταν έφθασε στην έπίθεσιν της φρεγάτας και είχε για τον επόν άγωνα τών άδελφών άνδράν έναντιον πεντ' όσων, ο Μαύρος Δούς ένθουσιόσθηκε.

—Πράττω όσον! είπε. Αυτά είναι αληθινά παλκήρια!

Ο όρειδερικός εστέναξε όταν θυμήθηκε τούς ήρωισμούς των άνδρών του. Ο πατέρας του εκάταλαβε τη σκέψη του και τού είπε:

—Μήπως νομίζεις ότι έκοσαν την άεία τους τώρα που δεν είσαι πιά ο Καπετάν Σατανάς; άλλά ο όρειδερικός ή Μπάρντ.

—Τι θέλεις να πής, πατέρα;

—Ότι έχουμε έχθρους πολύ ισχυρούς, και τέτοιο άνδρες πού είναι άπαραίτητοι για την ύπερηχιν του πύργου. Δεν μπορούμε να τούς κρατήσουμε στην ύπηρεσίαν μας;

Άντι ν' άπάντησιν ο όρειδερικός τού φίλησε το χέρι, ενώ ο Τζοέλ εξακολουθούσε την άφήγησιν. Είπε ό 'Υγκολφ θα έδωσαν με το καράβι ότ' άνοικτά και άδαστεν μετ' ήμ' άρκα για να παραλάβη τών πλοίαρχου.

—Πρέπει να απεύσιν, παιδί μου, τού είπε ο δούς, γιατί ο Κόλλινγουντ θα φύγη. Άπόψε θα είσαι πάλι έδω.

—Δεν είναι καλύτερα να μείνω μαζί σας; έφ' όσον διαρκεί ο κίνδυνος;

—Είσαι άρκετοι και καλά όπλισμένοι, ένν' αυτοί δεν έχουν πυροβάλλα όπλα. Δεν πρέπει να έγκαταλείψης τούς συντρόφους σου σε τέτοιες περιπτώσεις.

Κάτι κακές προαιθήσεις ετάραξαν την καρδιά του όρειδερικού και με μεγάλη στενωπρία άναγκάστηκε ν' άποχωρισθεί από τών πατέρα και τ' αδελφία του, για να πάρι εις συνάντησιν των παλιών του συντρόφων τούς όποιους θα άδωνούσε πάλι στον πύργον.

Ύστερα από λίγο οι άνθρωποι του πύργου εξακαλύψαν τη καλύτερη όλοια κ' έτάραξαν όλοταξιάς κατά τών πύργον του Σίνγκοντ.

—Δούκα του Νόρλαντ, άρχισε ο άδελφός αυτός, δεν έχεις τίς άρρας να με κυττάξης κατ' άστυ; Αυτός ο άνθρώπος δεν υποφέρει πιά ένν' έγινε είκοσι χρόνια που υποφέρω άπερίληπτα μαρτύρια!

—Ποιός είσαι; έρώτησε ο δούς, παραγγέλνουν.

—Είμαι ο Ναυτάντ, ο παλιός υπηρέτης σου, που με 'ένε και Κοκκινωμένο για τών τρών που με παραμόρφωσε. Δεν με άναγνώνουν;

Όλα είχαν όρμησει άπάνω του για να τον κάμουν να σωσθή. Ο Χάραλντ τούς άπεμύκρυνε με μία χειρονομία. Είχε ζανδαρή το παιδί του και άπην καρδιά του κυριαρχούσαν τώρα τα αισθήματα τού όικτου και της συνγνώμης. Δεν τον είχε ζανδαρή από τότε τον Ναυτάντ, και τώρα στεκόταν αστασιμένος και συγκινημένος, τρομοκρατημένος από τόν πρίγκιπα κατά τών ίσων είχαν εκτελεσθεί οι διαταγές του.

—Που όρμηόσκα! έβράναξε ο Ναυτάντ στους άνθρώπους του δουκάς. Άρρατε έναν έτοιμοόρονον να μιλήσιν ελεύθερα στον δήμιόν του.

—Και ποιος σου είπε ότι είσαι έτοιμοόρονος; έκανε ο δούς.

—Δεν άλέπεις πώς μ' έχουν δεμένον οι άνθρώποι σου; Τα σκηνιά έμπήκον στις σάρκες μου.

—Άυστε τον! διέταξε ο δούς.

—Εξοχώτατε, άφηστε τον όπως είναι, είπε ο Γκρουτίνγκ. Έρχόνταν με τούς άνθρώπους του να σάς σφάζη όλους για να ληστεύη έπειτα τον πύργον.

—Ερχόμενοι για να εκδικηθώ! είπε άναίδεστα ο ληστής. Να έκδικηθώ και την μητέρα μου, που άπέθανε από τον καυμό της.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

σε τών κολοσσών να σταματήσιν.

—Νάτοι! έφώναξε. Έρχονται! Αυτή είναι ή σάληγη του Χάτορ.

Έτρεξε άπάνω στον πυργίσκον και κατέδике σκεδόν άμέσως.

—Αυτοί είναι! είπε. Ο δούς με τα παιδιά του και κομμάτι τριανταριά καθολαρέβους. Άπό τούς άλλους όμως δεν φαίνεται κανείς. Έσοκρίσαν όλοι σάν λαοί.

—Αυτό να μή το χείρεσαι, άπάντησε ο Γκρουτίνγκ. Κάτι μάς έτοιμάζουν αυτοί για να φύγουν τόσο γρήγορα!

Ο Ναυτάντ σκίρτους άπ' τη χαρά του, την όποιαν όμως κατάρθηκε να κρύψη.

Μετά δέκα λεπτά ή πόρτα άνοιξε κ' έμπήκον οι ελευθερωτάι των πολιορκημένων. Ο γέρον δούς λυπήθηκε πολύ για το θλιβερό τέλος του πιστού Γκλένερ, που βρέθηκε σκοτωμένος εκεί μέσα.

Την ίδια στιγμή μία φωνή ακούστηκε πίσω του. Έστράφηκε και βρέθηκε άντιμέτωπος με τον Ναυτάντ.

—Δούκα του Νόρλαντ, άρχισε ο άδελφός αυτός, δεν έχεις τίς άρρας να με κυττάξης κατ' άστυ; Αυτός ο άνθρώπος δεν υποφέρει πιά ένν' έγινε είκοσι χρόνια που υποφέρω άπερίληπτα μαρτύρια!

—Ποιός είσαι; έρώτησε ο δούς, παραγγέλνουν.

—Είμαι ο Ναυτάντ, ο παλιός υπηρέτης σου, που με 'ένε και Κοκκινωμένο για τών τρών που με παραμόρφωσε. Δεν με άναγνώνουν;

Όλα είχαν όρμησει άπάνω του για να τον κάμουν να σωσθή. Ο Χάραλντ τούς άπεμύκρυνε με μία χειρονομία. Είχε ζανδαρή το παιδί του και άπην καρδιά του κυριαρχούσαν τώρα τα αισθήματα τού όικτου και της συνγνώμης. Δεν τον είχε ζανδαρή από τότε τον Ναυτάντ, και τώρα στεκόταν αστασιμένος και συγκινημένος, τρομοκρατημένος από τόν πρίγκιπα κατά τών ίσων είχαν εκτελεσθεί οι διαταγές του.

—Που όρμηόσκα! έβράναξε ο Ναυτάντ στους άνθρώπους του δουκάς. Άρρατε έναν έτοιμοόρονον να μιλήσιν ελεύθερα στον δήμιόν του.

—Και ποιος σου είπε ότι είσαι έτοιμοόρονος; έκανε ο δούς.

—Δεν άλέπεις πώς μ' έχουν δεμένον οι άνθρώποι σου; Τα σκηνιά έμπήκον στις σάρκες μου.

—Άυστε τον! διέταξε ο δούς.

—Εξοχώτατε, άφηστε τον όπως είναι, είπε ο Γκρουτίνγκ. Έρχόνταν με τούς άνθρώπους του να σάς σφάζη όλους για να ληστεύη έπειτα τον πύργον.

—Ερχόμενοι για να εκδικηθώ! είπε άναίδεστα ο ληστής. Να έκδικηθώ και την μητέρα μου, που άπέθανε από τον καυμό της.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Ο Γκρουτίνγκ έκαμε να επέρμη άκόμην για να ματαιώσιν αυτήν την διαταγή. Άλλα ο Χάραλντ δεν άκουε πια κανέναν. Αποακρύνονταν άπ' εκεί μουρμουρίζοντας.

—Το παιδί μου έπί τέλους το βρήκα... Έ'χθηκε πολύ αίμα ώς τώρα. Άρκει πιά! Πρέπει να σταματήσουμε.

—Άυστε τον! έπανέλαθε ο δούς έπιτακτικά.

Τα νέα ταγιέρ

Με τις πρώτες θροασρές μέρες έκομαν την εμφάνισή τους κομψότατα φορέματα ταγιέρ και παλτά ντεμί-σαζόν. Άπό τα άλλα και κομψά αυτά φθινοπωρινά φορέματα, παίρνουμε μία ιδέα και για τη μέση της χειμερινής σαζόν, ή οποία λέγεται ότι θ' άκολουθήσιν τα ίσχυ τα φθινοπωρινά.

Τα ταγιέρ είναι άλλα και πρακτικά, και δίνουν στη γυναίκα μία γοητευτική όμορφιά εμφάνισιν, που είναι το χαρακτηριστικώτερο γνώρισμα της εποχής μας.

Ελέγουμε ταγιέρ με δουλ και τέσσερες τσέπες, με κουμπιά και γιγασκίδες διαφόρων ειδών. Κάπου, κάπου, βλέπουμε και τών κλασικό τύπο του ταγιέρ, που είναι τόσο κομψό στην άπλότ' τά του.

Οι ζακέτες πολλές φορές κόνονται στη μέση, και προστίθεται από τη μέση μέχρι τών γοφών, μία ίσια μπάνσα.

Οι φούστες γίνονται με τρία ή τέσσερα φύλλα, ή με πιέτες, που δίνουν στη φούστα φάρδος. Το μήκος της φούστας παραμένει το ίδιο.

Τα φορέματα των ταγιέρ είναι μάλλινα, σκέτα, ή με διάφορα σχέδια, καρρέ, ριγέ, κτλ. Ξυνάνα βλέπουμε καρρέ φούστες με σκέτο ταγιέρ, ή σκέτο παλτά σκέτα καρρέ. Τα τονιέρ συνδυάζονται με μπλούζες, που γαρνιρόνται με κουμπιά, τσέπες, ή γραβάτες που δένονται κάποτε με πτυχές. Οι μπλούζες γίνονται από μεταλλικά θραύσματα καρρέ, ριγέ, με πού, ή με διάφορα άλλα γεωμετρικά σχέδια, ή και με σκέτο έντελεος.

Τα βραδυνά φορέματα γίνονται από διάφορα μεταξωτά, λεπτότατα βελούδα, ή από τουλί.

Γίνονται πολύ μικρά με άνοικτες πλάτες και μανίκια κοντά, ή χωρίς μανίκια.

Πολλές φορές γονοβάονται από νταντελένιες κάπες, που δίνουν στη γυναίκα μία όμορφη εμφάνισιν. Με τα βραδυνά φορέματα σκενά φορέματα και παλτά τρούα — κάρ, που γίνονται από μεταξωτά ή βελούδα. Οι πλάτες αυτών κάποτε γονοβάονται με μπάντες από γούνα.

Τα φορέματα των πρώτων διατρέχουν τη γραμμή που είχαν κατά την ό-νη σαζόν. Γίνονται από διάφορα μάλλινα ύφασματα και ή εμφάνισή τους είναι μάλλον όμορφη. Γαρνιρόνται με κουμπιά και τσέπες, ή με μικρά φύλλα και πιέτες. Πάντως είναι λιγότερο πολυπόλοκα από τα φορέματα των προηγούμενων έτών. Το μήκος της φούστας παραμένει το ίδιο και ή μέση είναι πάντα στη φυσική της θέσιν.

Διαιτά, διαιτά κάνει την εμφάνισιν του και το κέντημα. Βλέπουμε κέντημα ως γιγασκίδες και ρεβέρ, κάποτε όλοκληρα μανίκια, ίδιες στο βραδυνά, ή και ζιλε όλοκληρα κεντημένα.

Μερικά φορέματα φοροώνουν λινάκι προς τα κάτω για να διευκολύνουν το βάδισμα.

—XXX—

Η μόδα

Ο,ΤΙ ΜΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

Μία κοντή και άδωνάτην γυναικά, όταν φορέσιν μαύρα γίνεται πιο κοντή και πιο άδωνάτη.

Το μαύρο, το κόκκινο και το πράσινο άδωνάτιζον.

Το μπλε —και μάλιστα το μπλε σκούρο— και το κίτρινο, επίσης και το καφέ άδωνάτιζον.

Το λευκό είναι χαριτωμένο και έναρμονίζεται ύπερβολα με όλη τη θροασρή νεότητα.

Πάντως, από μία όμορφη ηλικία κ' έπειτα γεννά άκαταήγητο τον φόρο.

Οι άνδρες δεν πρέπει να φορούν άκρό μπλε, γιατί τούς δίνει στο πρόσωπό το χρώμα της σιδήτης, ενώ το χείρνο μπλε τούς πιά —πολύ καλά.

Ένα φορέμα από μαύρο βελούδο ή μπλε σκούρο —νε το ωραιότερο κομμάτι για ζαν θ' άπομείνει.

Οι πακρόνες ν' άπεφύνουν τα μπλε για τις προαιώνιες.

Το πράσινο επίσης πηγαίνει πολύ καλά στις ζανθές.

Το κίτρινο ώμορφύνει τις μελαχρινές, ιδίως τη νύχτα με το φως.

Στις ζεστές μέρες του καλοκαιριού, σπανία θα συναντήσετε πορτοά φουστάνια. Η πορτοά άποφύνει τα χτυπητά χρώματα. Μία μικρή άκαταήγητο μ' έξηγουσε μία μερά.

—Άπορείτε πώς είμαι πάντα κολωνιμένη; Μα προαίτια ή φορώ; Πάντα τα ίδια, το ταγιέρ μου!

Χτυπητά χρώματα φορώ μόνο στις λαυράδικες. Έκεί στη θάλασσα, ταίριαζαν ύποπτα στο παρτί όλος ο κόσμος θα με κντάζε.

—Επειτα τ' άνοικτά χρώματα λερώνουν, κόβουν, θέλουν τρομερή προσοχή. Γιατί λοιπόν να μη προτιμήσω ένα μαύρο, ένα μπλε, ή ένα γινε άκρη πινγκ; Κανείς δεν θα έβλεπε τίς όμορφιές μου ή γυρισμένη!

—Αι, λοιπόν, για μένα το κυριώτερο είναι να μην είσαι τοπασιόουλα. Καλώς, παπούτσι, γάντια και καπέλλο πρέπει νάνε της ώρας. Να φαίνονται τουλάχιστον έτσι.

—Κάτω—κάτω, άσος θ' είναι και ποσ εύκολα, αλλά τα γαρνιτούρα του καπέλλου μου. Μα τα γάντια μου είναι πάντα άσπρα. Άσπρα λαδούμιν μπλε, λεγώλος να τα πλύνω κάθε μέρα, γά μου πιά. Το πρωί τα βάζω και τα βράδυ είναι μαύρα. Με τ' άσες τίς όμορφιές μου προστίθεται τόσο πού στην τουαλέτα μου, που δεν μπορώ να το άπαρνώ...

—Άσπρα λοιπόν και καλοπλημένο!

—Επειτα μ' άρέσουν τα νοντέρνα άρεσμένα χρώματα, όπως το κόκκινο, το κίτρινο, το πράσινο, ή το καφέ, ή το μαύρο, ή το λευκό. Αλλά ή γυναίκα σκετά, άκαταήγητο την αξία της τουαλέτας της και προσθέτει πολύ —την όμορφιά της...

Ο έξωφρενισμός στα γυναικεία καπέλλα υπερβαίνει φέτος κάθε όριον. Παραδείγμα το άνωτέρω καπέλλο, το όποιο μία τριαντά παπαρούνα πείθει στο όμορφο μάτι της ώρας κυρίας που το φορεί.

Νουβωτέ

Σιλουέττα μακρά, λεπτή, ίσια, σάν κολώνας, αυτή είναι ή νέα σιλουέττα. Πολλά φορέματα, έπαναφορία μα

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΗΧΟΥΣ ΤΗΣ ΤΖΑΖ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ο Άνδρέας ντέ Ζαλθέζ, ήταν ένας άνθρωπος σανάτνα χρονών με έπιπλη-
ματικό παρουσιαστικό και ζοφρά χαρακτή-
ρηστικά και η Ζιζέλ, Μαλδονέ, τον είχε
γνωρίσει στη Νίκαια κατά το διάστημα
της καλοκαιρινής απύκνωσης. Δεν άργησαν
οι δύο αυτοί κοσμικοί τύποι ν' αγαπη-
θούν και σε λίγο καιρό ο Ζαλθέζ, την έ-
ζησε σε γάμο.

XXX

Όταν ο κ. Μαλδονέ μπήκε στο γρα-
φείο του ιδιαιτικού αστυνομικού, ύστερα
από τις πρώτες τυπικές λέξεις, του εί-
πε:

— Ήλθα εδώ, κύριε, για να σας ανα-
θέσω μια εμπιστευτική αποστολή. Ύστε-
ρα από λίγες ημέρες παντρεύω τη μο-
ναχοκόρη μου Ζιζέλ με τον Άνδρέα Ζαλ-
θέζ, ένα μεγαλοδουλοκτημένο από τις 'Ιν-
δίες. Η γυναίκα μου κι' εγώ αποφασί-
σαμε να δώσουμε τις 25 'Οκτωβρίου, την
ημέρα δηλαδή των άρραβωνιών, μια χο-
ροπεριόδα στο μεγάλο μας της οδοού
Γέννας. Θάβουμε περισσότερους από τρι-
σκόσιους προσκεκλημένους και θα εκθέ-
σουμε σε μιά ειδική αίθουσα όλα τα
δώρα που έλαβε ως τώρα, και θα λάβω
η κόρη μας. Θα υπάρχουν εκεί κοσμή-
ματα αξίας άνω των 500.000 φράγκων.
Μου φαίνεται λοιπόν ότι θα είναι έντελός
απερίσκεπτος να τα εφάρσω χωρίς καμ-
μιά επίδειξη και σκεφθώκα έσως.

— Έχετε απόλυτος έλεγχο, κύριε Μαλ-
δονέ, — του απάντησε ο αστυνομικός, — το
αυτό, το δρώμενο εκείνο θα έρριχτεί με
αυτή των προσκεκλημένων σας κι' ένας δι-
κός μου άνθρωπος, ο οποίος θ' αναλάβει
την επίβλεψη των δώρων.

— Έχετε κανέναν ντετέκτιβ επιδέξιο,
ο οποίος...

— Έχω κάτι το καλύτερο. Ένας ντε-
τεκτιβ σε μια έσπεριδα διακρίνεται εύ-
κολα. Για τέτοιου είδους λοιπόν επιλέ-
ψας, χρησιμοποιούσε πάντοτε μια γυ-
ναίκα.

— Λιά γυναίκα! είπε κατάπληκτος ο
Μαλδονέ.

— Μην ανησυχείτε καθόλου, κύριε, α-
πάντησε ο αστυνομικός. Μπορώ μάλιστα
να σας εμπίστευθώ την αλήθεια υπό τον
δρόν να την κρατήσετε μυστική. Η κυ-
ρία στην οποία θ' αναθέσω την αποστο-
λή είναι μια άριστοκράτισσα. Είναι μια
Ρωσίδα, πριγκίπισσα, η οποία, όταν
ήλθε εδώ, υποκρέθηκε να εργασθεί για
να ζήσει. Το παρουσιαστικό της είναι έ-
πιβλητικό κι' όλες υποθέσεις τις άνθε-
σε ως τώρα, όλες τις τελείωσε θαυμά-
σια.

— Σύμφωνοι. Αν όμως, κατά σύμπτω-
ση, η κυρία αυτή έπιανε έναν κλέφτη
ή είχε την άπαρατηρήτη επιβολή και τολ-
μή...

— Όσο γι' αυτό... η πριγκίπισσα
σκότωσε πέντε μπασίς έτους στα 1920 δ-
ταν περνούσε από σύνορα για να μπει στη
Φιλανδία.

XXX

Το βράδυ της 25ης 'Οκτωβρίου, όλη η
Παρισινή άριστοκρατία έβρισκόταν στο

μέγαρο του κ. Μαλδονέ. Οι προσκεκλη-
μένοι ήταν πάρα πολλοί και τα έρωτευ-
μένα ζευγάρια κατέβηκαν στις θερμά-
νες και οι οικογενειακοί φίλοι θαύμαζαν
τα κοσμήματα και κομψοτεχνήματα στις
πολύτιμες θήκες τους.

Η πριγκίπισσα Χι, σοφάρα ντυμένη,
παρκαλουθούσε με άγρυπνο μάτι όλους
στους προσκεκλημένους.

Ο κ. Μαλδονέ λαμποκοπώντας από χα-
ρά, έφερε ένα ποτήρι σαμπάνια και της
το προσέφερε. Την πήρε ύστερα κατά μέ-
ρος και την ρώτησε.

— Όλα πηγαίνουν
καλά, κυρία, δεν είναι
έτσι;

— Μάλιστα, κύριε Μαλ-
δονέ.

Τη στιγμή εκείνη κύ-
ματα μουσικής έφθα-
σαν ως το δωμάτιο των
δώρων. Όλοι όσοι θρί-
σκονταν εκεί μέσα, δι-
ευθύνθηκαν προς την
αίθουσα του χορού.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Ο κ. Μαλδονέ ετοιμαζόταν να τους α-
κολουθήσει, αλλά τον συγκράτησε ένα
σκληρό χτύπημα της θανάτωσης της πρι-
γκίπισσας, η οποία με κάποια ειρωνεία
του είπε:

— Κύριε Μαλδονέ, δεν υπάρχουν τίμιοι
άνθρωποι, όσο φαντάζεστε, στο Παρίσι.
Και πρώτον ο γαμπρός σας δεν είναι ατί-
μιος άνθρωπος.

— Μά τι λέτε, κυρία μου; Δεν σας κα-
ταλαβαίνω! Φώναξε κατάπληκτος ο κ.
Μαλδονέ. Για εξηγηθείτε καλύτερα!

— Ο μάλλον γαμπρός σας προτού άρ-
ραβωνιασθεί την κόρη σας είχε άρρα-
βωνιασθεί, εδώ και αρκετά χρόνια, και
μάλιστα στην Πετρούπολη!

Ο πατέρας της Ζιζέλ γέλασε σαρκα-
στικά.

— Ο Άνδρέας άρραβωνιαστικός δικός
σας; ρώτησε τι λέτε; Ο κ. ντέ Ζαλθέζ,
ο έκτομυριοχρος θιομήχανος του κα-
ουτσούκ στις 'Ινδίες ήταν άρραβωνιαστι-
κός σας; Μην κάνετε λάθος; Μήπως σας
ζάλισε η σαμπάνια; Έξαφνα μπήκε εις
την αίθουσα των δώρων η Ζιζέλ συνοδευ-
όμενη από τον μνηστήρα της. Ο κ. Μαλ-
δονέ κι' η Ρωσίδα, μόλις τους είδαν,
τραβήχτηκαν πίσω από το δελουβίνο πα-
ραπέτασμα ενός παραθύρου κι' έπ' έκει
είδαν τον Άνδρέα να δοιή τη μνηστή-
ρα του να φορέσει το παλτό της. Και άκου-
σαν την νέαν να λέει:

— Τι μυστικό, λοιπόν, έχετε να μου πη-
τε; Γιατί με φέρετε έως εδώ;

— Γιατί ήθελα να συμπληρώσω έγκώ ο
ίσιος απόψε τα δώρα που έλάβατε, αγα-
πητή μου. Γιατί ήθελα να προσέδω ο
όλους αυτούς τους θαυματούς και το δι-
κό μου ταπεινό δώρο...

Η Ζιζέλ πλησίασε περίεργη. Ο Άνδρέ-
ας έβγαλε από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

Η Ζιζέλ, έλαλη από χαρά, φόρεσε το
δωμάτιο από την τσέπη του μια θήκη
που περιείχε ένα πολύτιμο διαμάντι.

Ήταν ένα μεγάλο σμαράγδι μοναρι-
σμένο σε πλατίνα, ένα αληθινό κομψοτε-
χνήμα.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Για την κουζίνα σας

Οι λεκέδες από λίπος στα πλακάκια
βγαίνουν αν τους τρίψετε με σαπούνι ά-
σπρο πρώτης ποιότητας, χωρίς νερό. Κα-
τόπιν χύνετε επάνω απόσταγμα τερειν-
θελαιού και τρίβετε τους λεκέδες με μια
βούρτσά. Έπειτα ξεπλένετε τα πλακά-
κια με νερό πολύ ζεστό.

Μπορείτε ακόμα να δοκιμάσετε και το
μαύρο σαπούνι, το ξέβγαλμα γίνεται κα-
τόπιν με ζεματιστό νερό.

XXX

Πώς καθαρίζονται τα σκεύη α-
πό άλουμινιο.

Τα περισσότερα μαγειρικά σκεύη είναι
τώρα καμωμένα από άλουμινιο. Για να
τα καθαρίσουμε λοιπόν καλά και να τα
κάνουμε να λάμψουν σαν αστέρια, πρέ-
πει να τα τρίψουμε μ' ένα κομμάτι θα-
μνάκι λουκακισμένο. — το ξέρει μάλιστα:

Σκόνη βόρσας γραμ. 50
Άμωνια γραμ. 30
Νερό λίτρα 1

Τρίβουμε δυνατά τα σκεύη, έπειτα τα
ξεβγαζουμε και τα σφονγγίζουμε μ' ένα
καθαρό πανί.

XXX

Πώς πλένεται το κρέπ-ζωρζέ

Το κρέπ-ζωρζέ που είναι πάντα το ύ-
φασμα της μόδας, είναι πολύ λεπτό και
πλένεται δύσκολα.

Πρέπει λοιπόν να το πλύνουμε με πολ-
λή προσοχή, κι' όχι απότομα, χωρίς να
το τρίψουμε ή να το στραγγίζουμε καθό-
λου. Πρώτα θα βυθίσουμε το κρέπ-ζωρ-
ζέ μέσα σε κρύο νερό κι' έπειτα θα έ-
τοιμάσουμε μια σαπούνια από τριμμέ-
νο σαπούνι και πολύ ζεστό νερό. Θ' α-
νακατέψουμε καλά το νερό για να λυώ-
ση το σαπούνι και όταν γίνει χλιαρό θα
βάλουμε μέσα σ' αυτό το ύφασμα και
θα το αφήσουμε επί ένα τέταρτο.

Κατόπιν θ' αρχίσουμε ν' ανακινούμε
το ύφασμα μέσα στο νερό, τρίβοντας τρι-
λό ελαφρά μεταξύ των δακτύλων μας τα
λεκτασμένα μέρη.

Έπειτα θα ξεβγάλουμε το ύφασμα
πολλές φορές, θα το αφήσουμε να στεγ-
νώσει και θα το σιδεράσουμε περιόν-
τας πολύ ελαφρά το σίδερο επάνω.

XXX

Πώς πλένεται το κρέπ-ζωρζέ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Αριθμητικόν.
2. Συναντιότα εις τα
λογιστικά θείδια.

3. Περιέχει την γι-
ορτυπή (αίτ.).
4. Ξύλον.

5. Α. Π.—Την άπο-
τελούν δύο.
6. Η παρική του
μυαλού.

7. Τραγουδῶ.
8. Η τροφή μας
(πλήθ.).

9. Μουσικός φθόγ-
γος.—Κ. Τ.

10. Σιδεροδρομικός
σταθμός. Τίσιον
των 'Αθηνών.

11. Νοστιμίζει τα φ-
γητά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Το έσπερας.
2. Μας έφώτιζε πρό
έτών.

3. Συμπερασματικός
σύνδεσμος.—Το έ-
κουν τα πιννά.

4. Άντικει το «Έρ-
γον» εις αυτά τα
περιοδικά.

5. Όχι γηραιά (αίτ.).— Πλησιάζει η
εορτή των.— Ν. Α.

6. Υπάρχει στους
οφθαλμούς μας
(αίτ.).— Οικιακόν πιννόν (άνορθόγρα-
φον).

7. Δεικτική άντωνυμία.— Ό μη έδα-
σής.

8. Παλινκαρδής (αίτ.).
Άποστολεύς ΕΜΜ. ΔΙΑΚΑΚΗΣ
Πειραιεύς

Για το άλμυρό φαγητό

Όταν το φαγητό σας γίνει πολύ άλ-
μυρό, σε βοηθή πού να μη τρώγεται, μη
στεναχωρηθείτε γι' αυτό.

Ρίξτε μέσα στην κατσαρόλα δυο φέ-
τες ψωμί και αφήστε το φαγητό να πά-
ρη μια βράση. Κατόπιν αφαιρείται το
ψωμί, το οποίο θα έχει απορροφήσει το
παραπανιστό άλάτι. Μην πετάξετε όμως
τις φέτες του ψωμιού. Είναι νοστιμώτα-
τες.

XXX

Πώς διατηρούνται τ' αυγά και
τα λεμόνια.

Τ' αυγά και τα λεμόνια διατηρούνται
έπί πολύν καιρό φρέσκα, αν τ' αλείψετε
καλά με γόμα άραβική, λυωμένη με τη
βοήθεια ενός χρωστήρα.

Κατόπιν τοποθετείτε τ' αυγά σε μία
κάσα γεμάτη από ξερό πτύρο.

Τα λεμόνια διατηρούνται αν τα τοπο-
θετήσετε το ένα μακριά από το άλλο
μέσα σε μία κάσα γεμάτη από στεγνή
άμμο.

XXX

Πώς ν' αποφύγετε τα μυρμή-
γκια.

Αν ρίξετε στα μέρη όπου συχνάζουν
μυρμήγκια μερικές πρέζες από δυνατό
ταμπάκο, τα έντομα αυτά δεν θα έμφα-
νισθούν πιά. Έάν δε έχετε ανακαλύψει
την μυρμηκοφωλιά πρέπει να ρίξετε
μέσα πετρέλαιο ή λάδι για να κατα-
στραφούν όλα τα μυρμήγκια.

XXX

Αρωμα ρόδων για σακκούλα-
κια.

Παίρνετε 200 γραμμάρια ρίζα ίριδος
σε σκόνη, 600 γραμμάρια φύλλα ρόδων,
100 γραμμάρια ξύλου σανδάλου, 100
γραμμάρια πατσουλί, τ' ανακατεύετε ό-
λα μαζί και προσθέτετε στο τέλος τρία
γραμμάρια απόσταγμα ρόδων. Με το μι-
γμα αυτό γεμίζετε μικρά σακκούλακια
από λεπτό ύφασμα, τα οποία φυλάτετε
ανάμεσα στ' άσπρόροχια σας και τα
φορέματά σας, αν θέλετε να ευωδιάζου-
σαν τα φρέσκα τριαντάφυλλα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Αριθμητικόν.
2. Συναντιότα εις τα
λογιστικά θείδια.

3. Περιέχει την γι-
ορτυπή (αίτ.).
4. Ξύλον.

5. Α. Π.—Την άπο-
τελούν δύο.
6. Η παρική του
μυαλού.

7. Τραγουδῶ.
8. Η τροφή μας
(πλήθ.).

9. Μουσικός φθόγ-
γος.—Κ. Τ.

10. Σιδεροδρομικός
σταθμός. Τίσιον
των 'Αθηνών.

11. Νοστιμίζει τα φ-
γητά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Το έσπερας.
2. Μας έφώτιζε πρό
έτών.

3. Συμπερασματικός
σύνδεσμος.—Το έ-
κουν τα πιννά.

4. Άντικει το «Έρ-
γον» εις αυτά τα
περιοδικά.

5. Όχι γηραιά (αίτ.).— Πλησιάζει η
εορτή των.— Ν. Α.

6. Υπάρχει στους
οφθαλμούς μας
(αίτ.).— Οικιακόν πιννόν (άνορθόγρα-
φον).

7. Δεικτική άντωνυμία.— Ό μη έδα-
σής.

8. Παλινκαρδής (αίτ.).
Άποστολεύς ΕΜΜ. ΔΙΑΚΑΚΗΣ
Πειραιεύς

Ο Ξυλοφάγος

Πολλές φορές άκούμε από τα έπιπλα
μας ένα ελαφρό και συνεχές τρίζμο και
βλέπουμε ελαφρώς ξυλοσκόνη σκορπι-
σμένη κάτω. Αυτό σημαίνει ότι μέσα στα
έπιπλα έχει εισχωρήσει ένα μικροσκοπι-
κό έντομο, ο Ξυλοφάγος, και αν δεν λά-
βουμε εγκαίρως τα μέτρα μας μπορεί
να τα καταστρέψει και να τους άνοιξη
πελώριες τρύπες.

Μόλις αντιληφθείτε ότι τα έπιπλά σας
έχουν Ξυλοφάγο, τα τρίβετε ολόκληρα
με νεύρι και κατόπιν κλείνετε όλες τις
τρύπες με λυωμένο κερί. Τα βερνικω-
μένα έπιπλα τα γυαλίζετε κατόπιν μ' έ-
να μίγμα που το φτιάχνετε μόνες σας
με 250 γραμμάρια λευκό κερί και μία
κουταλιά γλυκού καρμινόν.

XXX

Το χρώμα του τοίχου ή της ταπεταρίας
παίζει οπουδαιο ρόλο στη μοντέρνα έ-
πιπλωση. Συχνά το χρώμα του τοίχου έ-
ναρμονίζεται με το χρώμα των έπιπλων
άλλα δεν είναι καθόλου ώριο μια έπι-
πλωση σκούρα να έχη για φόντο έναν
έπιπλο σκούρου χρώματος τοίχο. Μόνον
στ' άνοικτόχρωμα έπιπλα πηγαίνει μία
ταπεταρία άσορτί.

Πολύ πέννημη έντύπωση θα κάνει μία
έπιπλωση από άκαζού, επάνω σ' ένα έ-
πιπλωμα τοίχου, ενώ αντίθετως θα φαν-
τάξη θαυμάσια επάνω σ' ένα φόντο μπέζ
ή ροζ.

Όταν τα έπιπλα και η ταπεταρία εί-
ναι άνοικτόχρωμα, τότε και οι κορνίζες
των παραθύρων και οι πόρτες πρέπει να
είναι άσορτί. Άλλωστε είναι πολύ της
μόδας τώρα τελευταία τ' άνοικτόχρωμα
έπιπλα πρό πάντων μπέζ. Κι' αυτά ται-
ριάζουν θαυμάσια σε μία ταπεταρία με
μικρά ροζ λουλούδια ή έναν άνοικτό-
χρωμο τοίχο.

Και τα χαλιά άκόμη καλό θα είναι να
έχουν χρώμα άσορτί με το χρώμα του
τοίχου και να είναι όσο μπορούμε πιο
πολλά και μικρά.

XXX

Πώς καθαρίζονται οι ψάθες
των πατωμάτων.

Βουρτίζετε τις ψάθες με μαλακή
βούρτσα κι' έπειτα τις σφονγγίζετε με
καθαρό